

Komünizmin Gerçeği: Sosyal Demokrasi Nedir ve Neden Kapitalist Diktatörlüktür?

Editörün notu: Aşağıdaki makale Farsça olarak *Atash/Fire* dergisi #146, 8 Ocak 2024'te cpimlm.org adresinde yayınlanmıştır. Revcom.us gönüllüleri tarafından İngilizceye çevrildi. Parantez içindeki kelimeler/ifadeler ve bazı dipnotlar çevirmenler tarafından açıklık getirmek amacıyla eklenmiştir. Bölüm 1, Bölüm 2 ve Bölüm 3 daha önce revcom.us adresinde yayınlanmıştır. Makalenin Türkçe çevirisi yeni komünizm gönüllüleri tarafından yapıldı. 1.,2. ve 3. Bölümü yenikomunizm.com adresinde yayımlandı.

Bu yazı dizisinin ana kaynağı Bob Avakian'ın *"Democracy: Can't We Do Better Than That?"* (Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım Ki?) isimli kitabı ve onun demokrasi/diktatörlük üzerine diğer çalışmalarıdır.

Bu serinin önceki sayılarında burjuva demokrasilerinin örneklerini tartışmıştık. Bu sayımızda sosyal demokrasiyi tartışacağız. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Batı Avrupa ülkelerinin çoğunda "refah devleti" olarak da bilinen sosyal demokrasi hakim oldu. Sosyal demokrasiler kendilerini ABD'de hüküm süren burjuva demokrasisinden farklı göstermeye çalıştılar. Sosyal demokrasilerin diğer burjuva devlet diktatörlük türlerinden bazı önemli farklılıkları olsa da, benzerlikleri daha temeldir: Sosyal demokrat devletler burjuva diktatörlüklerdir.

Bu makalede, bu benzerlik ve farklılıkları analiz ederek ve sosyal demokrasi savunucularının görüşlerini inceleyerek, sosyalizm altında demokrasinin/diktatörlüğün bu modellerden ve burjuva demokrasisinin/diktatörlüğünün herhangi bir

genişlemesinden veya gelişmesinden niteliksel olarak nasıl farklı olduğunu göstereceğiz. Son olarak, Karl Popper'ın sosyal demokrasi teorisine bir göz atacağız.

Sosyal Demokrasi

Bugün, İran'ın geleceği için arzu edilen bir model olarak sosyal demokrasinin savunucuları siyaset sahnesinde etkin bir güçtür ve bu fikir entelektüeller arasında büyük bir etkiye sahiptir. Bu entelektüeller İran'daki demokrasi tarihini, İran'ın küresel kapitalizm (kapitalist emperyalizm) çerçevesine entegrasyonunun daha geniş tarihsel bağlamından tamamen ayırmaktadır. "Küresel Güney"ın diğer ülkeleri gibi İran da "emperyalizmin egemenliği altında" bir ülkedir. "Merkez" ülkelerdeki (metropol) sermaye birikiminin gerekliliklerine tabidir ve içsel olarak [gelişimi] orantısız ve parçalıdır.

İran'da kapitalizmin gelişimi, her biri küresel kapitalist sistemdeki büyük değişikliklere bağlı olan çeşitli dönüm noktalarından geçmiştir. (Daha fazla tartışma için "*İran'da Komünist Devrimin Manifestosu ve Programı*"nın (2017) ekonomi bölümüne bakınız). İran'daki sosyal demokrasi savunucuları bu belirleyici gerçeği reddetmektedir. Sonuç olarak, İran için buldukları "çözüm" -Batı'nın emperyalist kapitalist ülkelerinde hüküm süren siyasi üstyapıyı İran'a "genişletmek"-nafiledir ve İran'da uygulanması imkansızdır.

Bob Avakian, "*Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım Ki?*" adlı kitabında, sosyal demokratların eğiliminin iki gruba ayrılabilceğini açıklıyor: Bunlardan biri, (refah devletinin sözde sosyal demokrat savunucuları), Avrupa'da "ekonomik demokrasiyi" gerçekleştirmeye yönelik çeşitli reformist planlara odaklanıyor. Kendi burjuva devletlerinde iktidar ortağı haline gelen bu ilk gruptakiler, ekonomik adalet olmadan demokrasinin mümkün olamayacağını vurguluyorlar. Bu

nedenle emperyalist yağmanın nüfusun daha geniş kesimleri arasında dağıtılması programlarının merkezinde yer alıyor. Demokrasiyle ilgili olarak, bu grubun pratiği ve temel rolü, geçmişte Sovyet sosyal emperyalizminin meydan okumalarına karşı, şimdi de gerçek devrime ve devrimci komünizme karşı, Batı'daki burjuva toplumunu ve onun geleneklerini korumak ve savunmak olmuştur.

Diğer bir grup sosyal demokrat ise demokrasi konusundaki görüşlerini daha radikal ve hatta "Marksist" bir formülasyonla sunarak kendilerini Batı emperyalizminin olağan amigolarından ayırmaya çalışmaktadır. Ancak, son tahlilde, Marksizmi burjuva demokrasisi ile uyumlu hale getirme çabaları da boşunadır.

İranlı sosyal demokrasi taraftarlarının bazı görüşlerine bakalım. Bu entelektüeller arasında en tanınmış isimlerden biri Muhammed Rıza Nikfar'dır. Jina ayaklanması sırasında, bu tür bir demokrasinin teokratik ve monarşik yönetime nasıl karşı koyabileceğini teorileştirmiş ve idealize etmiştir. "Nihayetinde mevcut kaos ve kargaşayla başa çıkmanın iki yolu var: eşitlik ve katılım temelinde [popülist hareketin mevcut sistemle] bütünleşmesi ya da otoriter güç, baskı ve kontrol temelinde konsolidasyon. Bu, yurttaş olmanın onuru ve haysiyeti ile köylü olmanın tarihsel aşağılanması ve onursuzluğu arasında bir seçimdir."¹ İran halkının tarihsel aşağılanma ve boyun eğdirilme koşullarının tüm bunlar kadar "seçici" olmadığı gerçeği bir yana, Nikfar'ın eşitlik ve yurttaş katılımı idealinin -burjuva demokratik idealinin özü-zaten başarısız olduğunu vurgulamalıyız.

Nikfar, İran'ın küresel kapitalist sisteme entegrasyonunun daha geniş bağlamını görmezden geldiği için (bunun tarihini çok iyi bilmesine rağmen), İran'daki tüm burjuva-demokratik çabaların neden başarısız olduğunu ve başarısız olmaya devam ettiğini olgusal ve bilimsel olarak açıklayamıyor. İki dünya-tarihsel engel var: Birincisi, emperyalist bir dünyada burjuva demokrasisi egemen olduğu ülkelere -özellikle de bir avuç

ülkeye özgü “refah devleti” türüne- yayılamaz. Bunu yapmak, “Küresel Kuzey” ve “Küresel Güney” ülkeleri arasındaki ilişkilerde radikal değişiklikler gerektirecektir ve böyle bir girişim, emperyalist ülkelerin iç bütünlüğünü bozacaktır (bu ülkelerdeki burjuva demokrasisinin kendisi bugün faşist güçlerin tehdidi altındadır).

Sosyal demokrasiyi -ve daha genel olarak burjuva demokrasisini- bu çok az sayıda ülkede mümkün kılan şey, bu ülkelerin “Küresel Güney”deki ülkeleri yağmalamalarıdır. [Egemenlik altındaki ülkelerdeki] diktatör rejimler, emperyalist ülkelerde burjuva demokrasisinin varlığı için gerekli olan göreceli refah ve iç siyasi istikrarla eş anlamlıdır.

İkincisi, İran’da “komünist hareket” olarak değerlendirilen hareketin büyük bir kısmı “Küresel Güney”de burjuva devrimleri döneminin hâlâ devam ettiğini düşünse de gerçekte burjuva devrimleri dönemi sona ermiştir. Burjuva devriminin “Küresel Kuzey”de henüz “saf” hale gelmediği ve “Küresel Güney “in “Küresel Kuzey “e bahşettiği pek çok nimetten henüz faydalanmadığı için henüz “tükenmediği” şeklindeki bu tür bir düşünce, Habermas² gibileri tarafından formüle edilen ve “Küresel Güney “in pek çok entelektüeli tarafından teşvik edilen fikirlerde görülebilir.

Bununla birlikte, burjuva devrimleri çağında çözülmeden kalan herhangi bir sorun artık aynı çerçeve içinde çözülemez, çünkü pratikte (fantezide değil) bu çerçeve kapitalist emperyalizmin küreselleşmiş çerçevesi haline gelmiştir. Ve özellikle bugün, burjuva demokrasisine yönelik her türlü girişim emperyalizmin ileri karakoluna dönüşmekte, bu da sonuçta alternatif olarak İslami köktencililiğin (ve başka yerlerde Hristiyan köktencililiğinin) etkisinin yayılmasına katkıda bulunmaktadır. Basitçe ifade etmek gerekirse, karanlık çağ ideolojisine ve daha geleneksel toplumsal ilişkilere korkunç dönüş gibi tüm “geçmişten kalanları” çözmek, Marx’ın vurguladığı iki radikal

kopuşu, geleneksel mülkiyet ilişkilerinden kopmayı ve geleneksel fikirlerden kopmayı gerektirir.

Nikfar, sosyal demokrasiye ilişkin siyasi teorisini doğrulamak için önemli bir gerçeği ters yüz eder: “Dünyadaki durumların ikiliği, konum ikiliğine ve sömürünün bir sonucu olan koşullara yol açan ayrımcılıktan kaynaklanmaktadır. Analitik ve mantıksal açıdan ve aynı zamanda tarihsel açıdan bakıldığında ayrımcılık sömürüden önce gelir.”³ Ancak gerçekte, herhangi bir kişinin zihninde var olanın aksine, ayrımcılık ve sömürü arasındaki ilişki tam tersidir. Birebir değil ama karmaşık bir ilişki içinde sömürü “nihayetinde” her türlü baskı ve ayrımcılığın ayrılmaz bir parçası olan bir sistemin temelini atar.

Ayrımcılık ve sömürü arasındaki ilişki çok yönlü ve çok katmanlıdır. Marx “4 Bütünler”i⁴ formüle ettiğinde, bunların içsel ve diyalektik ilişkilerini açıklamıştır. Ayrıca hangisinin birincil olduğunu ve bunların zaman aralığını [neyin neyden kaynaklandığını] da netleştirmiştir. Nikfar, bu gerçekliği ters yüz ederek (ayrımcılığın sömürüden önce geldiğini söyleyerek) ayrımcılık sorununu kapitalizm çerçevesinde çözmenin mümkün olduğu sonucuna varıyor ve kapitalist sistemi yıkıp yerine “4 Bütünler”i ortadan kaldırmaya çalışan sosyalist bir sistem getirmeyi amaçlayan bir devrime gerek görmüyor.

Sosyal demokrasinin diğer savunucuları da böyle bir devrimi gerçekçi bulmamaktadır. Örneğin Mehrdad Darvishpour, Frederic Jamison’dan ödünç alarak,⁵ “sınıfların ortadan kaldırılması ve ücretli emeğin ortadan kaldırılmasına ilişkin romantik ve gerçekçi olmayan beyanlardan ziyade refah devletinin kazanımlarını savunmanın bugün Sol güçlerin önemli görevi olduğunu” yazmaktadır. “⁶ Sosyal demokrasi projesini, “özel mülkiyetin negatif kamulaştırılması ve devlet sosyalizminin kurulması gibi klasik Sol projelere karşı duran” “demokrasinin

savunulmasını sosyal adalet, çevrenin savunulması, cinsiyet eşitliği ve ayrımcılığın ortadan kaldırılması (ırkçılık ve etnik ayrımcılıklarla mücadele dahil) ile bütünleştirmek” olarak değerlendirmektedir.

Ancak üretim araçlarının özel mülkiyetine el konulması ve “klasik” bir proje olarak adlandırdığı sosyalizmin (proleter demokrasi/diktatörlük) kurulması, sosyal adalet için maddi bir temel oluşturmak, ayrımcılığa son vermek ve çevreyi korumak için hayati bir gerekliliktir. Çünkü gerçekte, kim ne düşünürse düşünsün, bu sorunların kaynağı kapitalizmin fiili işleyişi ve dinamikleridir. Bugün ve gelecekte sosyalizmin Sovyetler Birliği ve Çin’deki erken dönem sosyalizm pratiklerinden kopması bir gereklilik olsa da (Bob Avakian’ın ilk dalga komünist devrimleri özetleyerek ve yeni komünizmin temellerini atarak yaptığı gibi), bu hiçbir zaman sosyal demokrat bir bakış açısıyla mümkün olmadı ve olmayacak. Bir burjuva demokrasisi içerisinde “iç içe geçme” denen bir şeyle “4 Bütünler”i yok etmek gerçekçi değil, ütopiktir -ki biz devrimci komünistler bununla suçlanıyoruz.

Elbette Darvishpour, kendi projesinin “hem ilerleme kaydetmek hem de bunu uzun vadede sürdürmek açısından, kamu refahını aynı anda savunmak ve genişletmek için çok daha etkili bir yol olduğunu” yazıyor.

Benzer şekilde Faraj Sarkohi de “İran’da Sosyal Demokrasinin Gerekliliği”⁷ adlı programında “toplumun hayatta kalmasının, sürdürülebilir kalkınmasının ve hatta sermayenin büyümesinin de ayrımcılık temellerinde mümkün olamayacağını” ileri sürmektedir. Bu ifadelerde sosyal demokrasinin ve amacının daha dürüst bir örneğini görüyoruz: Kapitalizmi rasyonel hale getirmek! Bu proje, kapitalist sisteme ve onun kontrol edilemez “genişle ya da öl” itici gücüne, kadınların, siyahların, göçmenlerin ve çevrenin haklarını dikkate almanın daha etkili ve sürdürülebilir olacağını kanıtlamaya çalışıyor. Emek gücünün sömürülmesine dayanan kapitalist üretim biçimini

kullanmayı, ancak kârları “daha adil” hale getirmeyi ve böylece bu sistemle örölü baskıyı azaltmayı amaçlıyor.

Zaman zaman Marksist literatürden “nihai amaç sömürüyü ortadan kaldırmaktır” gibi sözler ödünç alıyor. Peki bu hedefe nasıl ulaşmayı planlıyor? (Faraj Sarkohi’ye göre) “Sosyalizm ve demokrasinin aynı anda vurgulanması ve işçilerin çoğunluğu bilinçlenene kadar bunların adım adım uygulanması” yoluyla. Bu tür analizler ve önerileri, siyasal üstyapıyı toplumun ekonomik tabanından ayırmanın örnekleridir.

Bu tür bir hatanın en önemli kuramcılarından biri Agnes Heller’dir.⁸ Denemeler derlemesinde, Budapeşte okulunun diğer kuramcıları gibi, -Bob Avakian’ın Sovyet bloğunun “mekanik ve ekonomist sosyalizmi” olarak adlandırdığı şeyin tam tersi olacak- demokratik bir sosyalizm arayışındadır. Ancak o, bu düşünceden kopmak yerine idealizme kapılıyor. Toplumun ekonomik tabanı ile siyasi ve ideolojik üstyapısı arasındaki ilişkiyi yanlış yorumluyor. Bu da sonuçta demokrasiyi ya kapitalist bir ekonomik altyapıya ya da sosyalist bir altyapıya aşılanaabilecek bir ideal olarak görmesine yol açıyor!

Agnes Heller, *“aynı demokratik ilkeler, biçimsel ilkeler oldukları ölçüde, kapitalist ya da sosyalist bir toplumun kuruluşunda temel ilkeler olarak hizmet edebilirler”* diye yazıyor ve ekliyor: *“Aslında biçimsel demokrasi en ufak bir değişikliğe uğramadan sosyalist demokrasiye dönüştürülebilir. Biçimsel demokrasinin ilkeleri, toplum işlerinin nasıl yürütüleceğini, sorunlara nasıl çözüm bulunacağını belirler, ancak hiçbir şekilde çeşitli toplumsal isteklerin içeriğine bir sınırlama getirmez.”* (Vurgular “Ataş” tarafından eklenmiştir)

Agnes Heller’ın idealist fantezisinin aksine, Avakian şunu vurgular:

...[D]emokrasi, bir dizi biçimsel ilke olarak, “en ufak bir

değişikliğe uğramadan” hem sosyalizme hem de kapitalizme hizmet etmek için yapılamaz... En temel noktayı tekrarlamak gerekirse, sosyalizmde demokrasi, kapitalizmde olduğu halden niteliksel, radikal bir dönüşüm geçirmelidir – tersine çevrilmelidir – böylece demokrasi yeni egemen sınıf olan proletaryanın saflarında uygulanırken, diktatörlük proletarya tarafından eski egemen sınıf olan burjuvazi üzerinde uygulanır.

Marx ve Engels’in belirleyici olarak bahsettiği iki radikal kopuş olmadan... sosyalizm ilk kurulduktan sonra onun için verilmesi gereken çetin mücadele olmadan... komünizmin nihai başarısı bir yana, sosyalizm bile olmaz. Siyasi alanda ihtiyaç duyulan şey, bunu yansıtan ve devrilen burjuvazinin (ve yeni doğan burjuva sınıf güçlerinin) direncinin üstesinden gelmek ve halk kitlelerinin her alanda toplumun efendisi olmasını sağlamak için mücadeleye hizmet eden ilkelerdir... ihtiyaç duyulan şey, “en ufak bir değişiklik olmaksızın” biçimsel demokrasi ilkeleri değil, açık, net, sınıfsal bir içeriğe sahip demokrasinin (ve diktatörlüğün) uygulanmasıdır. “⁹

Karl Popper

Sosyal demokrat teorisyenlerden bir diğeri de Karl Popper’dır (Avusturya kökenli bir filozof). Popper, Marksizm eleştirisi olan teorisini *Açık Toplum ve Düşmanları* adlı meşhur kitabında ortaya koymuştur.¹⁰ Popper’in Marksizme yönelik eleştirisi, onun kapitalist sömürüye ve devlete “özcü” bir yaklaşım getirmesidir çünkü bunların reforme edilebilir olduğunu dikkate almamaktadır. 1990’larda İslam Cumhuriyeti’nin reformist kanadı Popper’in teorisini ve bu kitabı gayretle desteklemiştir. Hatta bu kitap, “reform” politikalarının temel teorik dayanaklarından biri haline geldi ve entelektüel camianın bir bölümünü “İslam Cumhuriyeti’nin reforme edilebilirliği” inancı etrafında seferber etmek için

kullanıldı.

Popper'a göre, Marksist teori – istisnasız her devlet biçiminin şu ya da bu sınıfın diktatörlüğünü temsil ettiği ve en “demokratik” olanlarının bile aslında bir sınıf diktatörlüğü olduğu – “özcü” bir teoridir. Ona göre, diktatörlük olmayan bir devletin var olması mümkündür. Popper demokrasi ve diktatörlüğü iki farklı gezegen olarak görür ve demokrasinin olduğu yerde diktatörlüğün olmayacağını ve bunun tersinin de geçerli olduğunu söyler. Bir devletin “demokratik” ve “diktatörlükten uzak” olması için önemli kriterlerinden biri, insanların siyasi liderlerini “seçebilmeleridir”. Bob Avakian, Popper'ın yorumlarını çok önemli bir eleştiriyle yanıtlıyor:

...halk belirli politikacıları “görevden alabilir” (görevden uzaklaştırabilir), ancak bu yolla -ya da devrim dışında herhangi bir yolla- gerçekte toplumu yöneten, seçim sürecinin kendisi üzerinde kontrol sahibi olan ve her durumda siyasi karar alma sürecine hakim olan ve en temelde “meşru” silahlı güç tekeli elinde bulunduran kapitalist sınıfı (burjuvaziyi) “görevden alamaz”... ABD gibi “demokratik” ülkelerde siyasi iktidar dinamiklerinin ve siyasi karar alma süreçlerinin ciddi ve kesinlikle bilimsel bir analizi yapılmamıştır. Tüm bunların gerçekte tamamen kapitalist-emperyalist egemen sınıfın tekelinde ve hakimiyetinde olduğu ve bu egemen sınıfın yanı sıra diğerlerinin, halkın seçimlere katılımına rağmen, siyasi gücün kullanımından ve anlamlı siyasi karar alma sürecinden etkin bir şekilde dışlandığından başka bir sonuca götüremez.¹¹

Nihayetinde Popper'ın çözümü şudur: Marksistler “hangi sınıf yönetiyor” diye sormak yerine “onu nasıl kontrol altına alabiliriz” diye sormalıdır! Ancak halk kitlelerinin, güvenlik ve askeri aygıtlara sahip burjuvazinin diktatörlüğünü “kontrol altına alabileceğini” gösteren hiçbir deneyim yoktur. Bu tür yanılsamaların varlığı (ki bunlar her zaman egemen sınıf tarafından desteklenmiştir) kapitalizm karşıtlarına ve

kurtuluş yolundaki özgürlük savaşçılarına her zaman onarılmaz darbeler indirmiştir.

Popper'ın kapitalist sömürüye “çözümü” de onu “kontrol altına almaktır”. “Kapitalizmin sınırsız özgürlüğüne” karşı çıkar ve şöyle der: “Dizginlenmemiş bir kapitalist sistemde, ekonomik olarak en güçlü kişi ekonomik olarak zayıf olana zorbalık etmekte ve onun özgürlüğünü çalmakta özgürdür... Sınırsız ekonomik özgürlük politikasının yerini devlet planlı ekonomik müdahalenin almasını talep etmeliyiz.”¹²

Burada, Popper'ın sermayenin doğasını çarpıtmak için sözcüklerin yerini değiştirdiği teorik bir yemle karşı karşıyayız. Raymond Lotta'nın yazdığı gibi, “Sermaye, özü gerçekten de yabancı, uzlaşmaz çıkarların emek üzerindeki tahakkümü olan bir toplumsal ilişki ve süreçtir.” (Raymond Lotta, America in Decline.)¹³ Ve burjuva devleti (biçimi ister sosyal-demokratik, ister liberal-demokratik ya da faşist olsun), bu [toplumsal] ilişkinin dayatılması için hayati öneme sahiptir. O olmadan burjuvazi işgücüne asla hükmedemez. Hiçbir talep “dizginsiz kapitalizmi” durduramaz, çünkü “genişle ya da öl” yasası kapitalizmin “içsel” yasasıdır ve fiziksel şiddet kaçınılmaz bir sonuçtur: yıkıcı savaşlara ve çevrenin tahrip edilmesine neden olacak kadar.

İranlı sosyal demokratların sosyal demokrasinin “örnekleri” ve “modelleri” olarak sundukları tüm ülkeler -İskandinav ülkeleri de dahil olmak üzere- “Küresel Güney”in yağmalanması ve aşırı sömürülmesi sonucunda, kendi merkezlerini güvence altına almak için bir dereceye kadar ve bir süre için refah ve bazı siyasi haklar sağlayabilen emperyalist kapitalist ülkelerdir.

Ancak bugün, aynı ülkelerin “demokratik” eldivenlerini çıkardıklarını ve faşist demir yumruklarını açıkça gösterdiklerini görüyoruz. Ve sosyal-demokrat entelektüellerimizin çoğunun İsrail'in Filistin halkına karşı işlediği soykırım suçu karşısında sağır edici bir sessizliğe

büründüklerini görmek hayret verici – tıpkı 1988’de [İran’da] siyasi tutukluların katledilmesi karşısındaki sağır edici sessizlikleri gibi!

DİPNOTLAR:

1. Radio Zamanah, “*The Dignity Movement*”(Onur Hareketi), Nikfar, Mohammad Reza, 17 Mayıs 1401 [2011’den Temmuz 2023’e kadar Mohammad Reza Nikfar Radio Zamanah’in genel yayın yönetmeniydi. Radio Zamanah ile yakın çalışmaya, yazmaya ve ders vermeye devam etmektedir].
2. Jürgen Habermas, 20. yüzyılın önde gelen sosyal-politik teorisyenlerinden biridir. On yıllar boyunca sosyalizmin devrimci kalbini revize etmesiyle tanınan Frankfurt Okulu’nun önemli bir figürü olmuştur. En çok okunan kitaplarından biri “*The Structural Transformation of the Public Sphere: An Inquiry into a Category of Bourgeois Society*”(Kamusal Alanın Yapısal Dönüşümü: Burjuva Toplumun Bir Kategorisi Üzerine Bir İnceleme); burjuva kamusal alanının 18. yüzyıl salonlarındaki kökenlerinden modern, sermaye odaklı kitle iletişim araçlarına kadar gelişiminin ayrıntılı bir toplumsal tarihidir. Yazıları 40’tan fazla dile çevrilmiştir. Kaynaklar: Wikipedia ve Kongre Kütüphanesi. [dipnot çevirmenler tarafından eklenmiştir]
3. Ekonomi Politiğin Eleştirisi Web Sitesi, “*belonging, not belonging,*”(olmak, ya da olmamak) Nikfar, Mohammad Reza.
4. Bob Avakian: “Tekrar etmek gerekirse: Marx özellikle proletarya diktatörlüğünün tüm sınıf ayrımlarının, bu sınıf ayrımlarının dayandığı tüm üretim ilişkilerinin, bu üretim ilişkilerine tekabül eden tüm toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılmasına ve bu toplumsal ilişkilere tekabül eden tüm fikirlerin devrimcileştirilmesine geçiş olduğunu söylemiştir.”

5. Frederic Jamison, Frankfurt Okulu geleneğine bağılı bir “Batılı” Marksisttir. En çok “*Postmodernism, or, The Cultural Logic of Late Capitalism*(1991)”(Postmodernizm veya Geç Kapitalizmin Kültürel Mantığı) adlı post-modernizm eleştirisi ve eleştirel teori üzerine yaptığı araştırmalarla tanınır. [https://en.wikipedia.org/wiki/\[dipnot çevirmenler tarafından eklenmiştir\]](https://en.wikipedia.org/wiki/[dipnot_evirmenler_tarafından_eklenmiştir])
6. Mehrdad Darvishpour’dan “[In Defense of Social Policy of the Social Democratic Welfare State](#)””Sosyal Demokrat Refah Devletinin Sosyal Politikasını Savunmak İçin”, 2022. (Darvishpour İranlı-İsveçli bir sosyolog ve Stockholm’de yaşayan bir aktivisttir)
- 7.https://www.youtube.com/watch?v=14s95RjRjE&list=PLWDzMTm00MEr3gwP0g5KTLP_Qd2bgRD6L, 09 Mayıs 2023.
8. Agnes Heller, [*Democracy: Can’t We Do Better Than That?*(Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz mıyız?) Bölüm 6: “Burjuva Sosyalizmi ve Burjuva Demokrasisi.”] Bob Avakian, 1986.
9. Ibid. [geri]
10. “The Open Society and Its Enemies”(Açık Toplum ve Düşmanları), Karl Popper, 1945. Ezatollah Fouladvand tarafından yapılan Farsça evirisi 2005 yılında yayımlanmıştır.
11. Avakian. “[Making Revolution and Emancipating Humanity, Part 1](#).”(Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak, Bölüm 1.) “Bir Bilim Olarak Marksizm-Karl Popper’ı ürötmek” başlıklı bölümde: Marksizmin ‘yanlışlanabilirliği’, Popper’ın yanlışları ve bilimsel bir yaklaşım.” 2007. Türkçesi için, El Yayınları 2021

12. “*The Open Society and Its Enemies*” (Açık Toplum ve Düşmanları, Cilt II, İngilizce s. 124-125.
13. “Sermaye, özü emek gücünün yabancı, karşıt çıkarlar tarafından tahakküm altına alınması ve bu ilişkinin yeniden ve genişletilerek üretilmesi olan bir toplumsal ilişki ve süreçtir. Kapitalist üretim tarzının en temel yasası değer yasası ve artı değer üretimidir. Kapitalizmin en önemli üretim ilişkisi sermayenin emekle olan ilişkisidir. Ücretli emeğin sömürülmesi ise artı değer yaratılmasının ve el konulmasının temelidir.”
“[On the ‘Driving Force of Anarchy’ and the Dynamics of Change—A Sharp Debate and Urgent Polemic: The Struggle for a Radically Different World and the Struggle for a Scientific Approach to Reality](#)” (Anarşinin İtici Gücü’ ve Değişim Dinamikleri Üzerine – Keskin Bir Tartışma ve Acil Bir Polemik: Radikal Olarak Farklı Bir Dünya İçin Mücadele ve Gerçekliğe Bilimsel Bir Yaklaşım İçin Mücadele) ‘den alıntı, Raymond Lotta [çevirmenler tarafından dipnot]

□

Komünizmin Gerçeği, Demokrasi Gerçeği ve Demokrasi İdeali (Bölüm 2)

Editörün notu: Aşağıdaki makale Farsça olarak *Atash/Fire*

dergisi #144, Kasım 2023'te cpimlm.org adresinde yayımlandı. Revcom.us gönüllüleri tarafından İngilizceye çevrildi. Çevirmenlerin notları parantez içindedir. Makalenin İngilizce 1. bölümü 2 Ekim 2023'te revcom.us adresinde yayımlandı. Makalenin Türkçe çevirisi Yeni Komünizm gönüllüleri tarafından yapıldı ve 1. Bölümü yenikomunizm.com adresinde yayımlandı.

Bölüm 2

Bu yazı dizisinin ana kaynağı Bob Avakian'ın *Democracy: Can't We Do Better Than That?* (Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?) adlı kitabı ve demokrasi/diktatörlük üzerine diğer çalışmalarıdır.

Bu dizinin 1. Bölümünde, her demokrasinin ve devletin sınıfsal bir içeriğe sahip olduğunu ve sınıfsal içeriğinden bahsetmeden demokrasiden bahsetmenin anlamsız olduğunu tartışmıştık. Ayrıca burjuva demokrasisinin aslında kapitalizm, yani kapitalist baskı ve sömürü (özellikle kapitalizm-emperyalizm) temelinde kurulan burjuva diktatörlüğü olduğunu söylemiştik. Ve demokrasinin aslında sadece egemen sınıf saflarında uygulandığını, diktatörlüğün ise ezilen sınıf ya da sınıflar üzerinde uygulandığını söylemiştik. Askeri güç, bir sınıfın diğeri üzerindeki tahakkümünün yoğunlaşmış ifadesidir; ordu, egemen sınıfın güç kullanma tekeli temsil eder. Parlamento [veya Kongre] ve seçimler de dahil olmak üzere diğer tüm kurumlar şiddetin kullanılması tekeline göre talidir veya ona tabidir ve hatta gerektiğinde vazgeçilebilir. (Buna rağmen insanlar genellikle demokrasiyi [parlamento ve seçimler] ile özdeşleştirmektedir).

Kısacası, devlet aygıtı -özellikle silahlı kuvvetler, ama aynı zamanda mahkemeler ve hukuk sistemi, idari bürokrasi, vs.- tek bir sınıfın, toplumun ekonomik ilişkilerine hakim olan bir sınıfın elindedir. Bu devletin ürettiği fikirler ve değerler, "eşitlik" gibi fikirler bile bu ekonomik altyapının

ihtiyaçlarına karşılık gelir ve tüm bireysel haklar bu sistemin erevesi tarafından sınırlandırılır. Dolayısıyla, ne burjuva demokrasisinin devlet aygıtı ne de başka herhangi bir devlet (demokratik devlet/sosyalist diktatörlük dahil) tarafsızdır.

2. Bölüm'de demokrasie ilişkin mevcut yanılsamaları inceleyeceğiz ve aynı zamanda demokrasi gerçekliğinin keskin çelişkisini demokrasi idealiyle uzlaştırmaya çalışan teorisyenlerin argümanlarına da bakacağız.

Bu yanılsamaların, burjuva demokrasilerinin işlediği, bugün çevrenin tahrip edilmesini de içeren insanlığa karşı suçlara göz yumma pratiğinde önemli bir rolü var. Batılı demokrasilerin tamamı İsrail ordusunun Gazze halkına karşı yürüttüğü soykırım savaşını kayıtsız şartsız savundu. Hamas'ın 7 Ekim 2023'te İsrailli muharip olmayanlara yönelik saldırılarını demokrasinin önünde bir engel olarak görüyorlar; ki bu demokrasi, Auschwitz krematoryumlarından çok daha gelişmiş bir teknoloji kullanılarak Dünya gezegenindeki 2,5 milyon insanın öldürülmesini gerektiriyor!

Demokrasinin yadsınamaz gerçekleriyle karşı karşıya kaldığımızda yanılsamalardan biri, demokrasinin mkemelleştirilebileceğine, onun henüz başaramadığımız ama ilerlemeye devam etmemiz gereken bir ideal olduğuna olan inançtır. Bu, demokrasi savunucularının, büyük burjuva demokrasilerinin inkar edilemez suçlarıyla karşı karşıya kaldıklarında kullandıkları argümanlardan biridir. Evet, demokrasi adına pek çok korkunç şey yapıldığını söylerler ''ama'' diye eklerler: ''tüm kusurlarına rağmen demokrasi hâlâ mümkün olan en iyi yönetim seklidir''. Bu düşünce biçimi özellikle şiddetli baskıcı otoriter rejimlerin (şah Pehlevi rejimi ve İslam Cumhuriyeti yönetimindeki İran gibi) yönettiği ülkelerdeki insanlar arasında popülerdir.

[İran'daki] Jina ayaklanması sırasında birçok genç insanın demokrasieyi idealize etme eğilimine tanık olduk. Örneğin,

[merhum] Sarina Esmailzadeh'in İran ve Etiyopya'daki durumu ABD'deki Los Angeles ile karşılaştıran ve "Los Angeles "a ulaşmanın ulaşılması gereken ideal olduğu sonucuna varan sözlerini dinleyin. ¹ Ancak bu yüzeysel bakış, İran/Etiyopya ve Los Angeles'ın aynı madalyonun iki yüzü olduğunu asla ortaya koyamaz. Burada "Los Angeles "ı tırnak içine alıyoruz, çünkü Los Angeles şehrinin kendisi, efsanevi zenginliğe sahip bir azınlığa ev sahipliği yapan bir avuç kapalı site ile yol kenarlarında kilometrelerce uzanan evsiz kampları arasındaki zıtlıkta görülebileceği gibi, çarpıcı yoksulluk ve zenginlik kutupları içermektedir. Ya da başka bir örnek vermek gerekirse, Belucistan'da [İran'ın bir bölgesi] yükselen slogan, "Ne Monarşi ne de Teokrazi! [Demokrasi ve Eşitlik İstiyoruz!]" sloganı, Şah ve şeyhler [mollalar] tarafından onlarca yıldır sürdürülen baskı ve sömürüye alternatif olarak demokrasiyi öneriyor.]

Bu örnekler, insanların İslam Cumhuriyeti gibi mutlak hukuk dışı güç kullanan otoriter ve faşist/dinci hükümetlerin muazzam baskısı altındayken böyle bir çözüme ulaşma ve kendi baskı ve sömürülerini yüzeysel olarak Avrupa ve ABD'deki "dünyanın öteki tarafı" ile karşılaştırma yönündeki kendiliğinden eğilimlerini göstermektedir.

Ancak, insanları sorunun gerçekliğini anlamaktan alıkoyan bu bilim dışı kendiliğinden eğilime ek olarak, teorileştirmeleri bu ölümcül, bilim dışı tutumu "haklı çıkaran" ve tarihi kendi çıkarları için analiz etmek için araçsalcı mantığı kullanan başkaları da var. Hatta demokrasi mücadelesinin İslam Cumhuriyeti'ni yıkmak için sadece bir "ilk adım" olduğunu ve buna dayanarak "daha sonra" daha yüksek hedeflere ulaşılabilirliğini vaat ediyorlar.

Demokrasinin Kalıcı Olarak Genişletilmesi ve Geliştirilmesi Kavramı

Demokrasinin mükemmel olmasa bile en azından mükemmelleştirilebilir ve genişletilebilir olduğuna dair argümanlardan biri, antik çağlardan günümüze demokrasinin gelişim tarihinin Yunan şehir devletinden günümüzün demokratik devletlerine uzanan düz bir çizgi olarak [yanlış] anlaşılmasına ve [bu süreçte] toplumun daha önce dışlanmış veya ayrımcılığa uğramış kesimlerini – köleler, kadınlar, yoksullar vb. dahil edecek şekilde genişlemesine dayanmaktadır. Buradan da bugün aynı tarihsel yörüngede ilerlememiz, demokrasiyi henüz demokratik olmayan ülkeleri de kapsayacak şekilde genişletmemiz ve demokratik ülkelerde de göçmenlere, queerlere ve diğer dışlanmış nüfuslara demokratik hakları genişletmeye ve onları burjuva toplumuna entegre etmeye çalışmamız gerektiği sonucuna varıyorlar. Ancak ne yazık ki, insan toplumlarının tarihsel evrimine ilişkin bu anlayış diyalektik materyalizme aykırıdır: Başka bir deyişle, bilim dışı ve gerçekliğe aykırıdır.

Bu tür argümanlar yeni değildir. İlk olarak 19. yüzyılda **Fransız demokrat Alexis de Tocqueville** tarafından ortaya atılmıştır. “Sahne artık değişti” diye yazıyor Tocqueville. “Rütbe ayrımları yavaş yavaş ortadan kalkıyor; bir zamanlar insanlığı ayıran engeller yıkılıyor; mülkiyet bölünüyor, iktidar birçok kişi tarafından paylaşılıyor, zekanın ışığı yayılıyor ve tüm sınıfların kapasiteleri eşitliğe doğru yöneliyor. Toplum demokratikleşir ve demokrasi imparatorluğu yavaş ve barışçıl bir şekilde kurumlara ve geleneklere dahil edilir. ” ²

Bu güzel resmin “küçük” bir kusuru var: **Hiç doğru olmaması** – o zaman da doğru değildi ve şimdi de doğru değil! Burjuva devrimlerinden sonra feodalizmin çözülmesiyle gerçekleşen şey, demokrasinin sınıf ayrımı olmaksızın genişletilmesi değil, feodal sömürü ilişkilerinin yerini alan kapitalist sömürünün temel ilişkilerinin genişletilmesiydi. [Bu, toplumsal statüden bağımsız olarak halkın daha da genişleyen egemenliğinin bir ifadesi değil, temel ekonomik sistem (kapitalizm ve daha sonra

kapitalizm-emperyalizm sistemi ya da küresel kapitalizm) üzerindeki egemenliğini sağlamak ve güçlendirmek nihai amacıyla burjuvazinin proletarya ve diğer ezilenler üzerindeki diktatörlüğünün bir ifadesi ve gerekli bir bileşeni olarak demokratik süreçlerdi.]

Bununla birlikte, “sahne değişikliğinin” bir dereceye kadar, burjuva devrimleri yoluyla insanın toplumsal örgütlenmesinde bir sıçramanın sonucu olduğu ve bunun da üretici güçlerin gelişiminin feodal üretim tarzıyla antagonistik bir çelişki içine girmesinin bir sonucu olarak ortaya çıktığı unutulmamalıdır. [Bu sıçrama] siyasi üstyapıyı ve onun ekonomik temellerini kökten değiştirdi ve asla kademeli ve düz bir süreç olmadı.

Peki, “demokrasiyi geliştirme” kavramını demokratik dünya görüşü için bu kadar önemli kılan nedir? Bob Avakian’ın yazdığı gibi, demokrat entelektüel,

...mevcut toplumsal sistemin varolmaya devam etmesini ancak en kötü aşırılıklardan arındırılmasını, reformlara yer açılmasını ve kurulu düzeni havaya uçurma ve mevcut tüm toplumsal ilişkileri altüst etme tehdidinde bulunmadıkları sürece ezilenlerin taleplerinin karşılanmasını ister. ³

Ancak bu [orta] tabakanın arzu ve istekleri ne olursa olsun, gerçek şu ki bu tür bir demokrasi (ve kapitalist sistem altındaki tüm demokrasi çeşitleri) şiddetli “aşırılıklara” gitmeden, acımasız sömürü, kriz, savaş ve çevresel yıkım olmadan var olamaz. Eğer zamanın belirli noktalarında ve bazı emperyalist ülkelerde belirli haklarda bir genişleme sağlanmışsa – örneğin kadınların konumunda – bu demokrasinin genişleyen doğasından kaynaklanmamıştır, hatta sadece kadınların ve grupların daha fazla hak elde etmek için verdikleri mücadelenin bir sonucu da değildir. Soruna bu bakış açısı, bu “mücadele imkanını” yaratanın demokrasi olduğunu varsaymaktadır. Aynı görüş Küresel Güney ülkelerine uygulandığında, bu ülkelerin demokrasi ve daha fazla hak elde

edememelerinin nedeninin yeterince mücadele etmemeleri olduğu gibi şovenist bir sonuca ulaşmaktadır! Belirli haklar genişletilmiş olsa da, bunun başlıca nedeni bu ülkelerin emperyalist kapitalist sistemdeki ayrıcalıklı konumlarıydı ve bu da dünyanın geri kalanının sömürülmesine dayalı bir ekonomik ve siyasi istikrara izin veriyordu; bu, Hindistan'dan Brezilya'ya ve İran'a kadar Küresel Güney demokrasilerinde mümkün olmuş ya da olacak bir şey değildir.

Daha geniş bir bağlama baktığımızda, devrim tehlikesinin ve dünyadaki sosyalist ülkelerin varlığının önemli bir etkisi olduğunu, [büyük] demokrasilerin yönetim organları üzerinde kendi sistemleri çerçevesinde bazı haklar vermeleri için baskı oluşturduğunu görüyoruz – böylece insanlar [gerçek] sosyalizmle karşılaştırıldığında geri kalmışlıklarını görmeyecekler. Bunun olumsuz bir örneği, Black Lives Matter gibi büyük halk protestolarına rağmen, ABD'deki Siyahların durumunda herhangi bir iyileşme olmamasıdır. Aksine, sistemin küresel ölçekte yaşadığı krizlerin baskısı altında, Cumhuriyetçi faşizm güç kazanmış ve daha önce verilen ve yürürlükten kaldırmayı planladıkları haklara karşı sistematik saldırılar başlatmışlardır.

Demokrasi İdeali ile Demokrasi Gerçeği Arasındaki Çelişki

Bu sorunun köklerinden biri, yukarıda belirtilen tüm gerçeklere rağmen, demokrasi idealinin “demokrasilerin” fiili pratiği tarafından çürütülmesine rağmen, çoğu insanın hala “saf demokrasiyi” ideal olarak görmesidir. Bir yandan, hem evrensel ve ebedi ilkeler sunan demokrasi teorisyenlerinin yazıları hem de demokrasi adına hüküm süren burjuva zalimlerin uğraşları ile dolup taşıyoruz. Öte yandan, bu demokrasilerin egemenliği altında ve onlarca yıldır en üst pozisyonları ellerinde tuttukları dünya altında yaşamının gerçekliğine sahibiz. Bu çelişki, sistemi teşhir etmek ve ona karşı mücadele etmek için önemli bir kaynak olsa da, bizzat

[çelişkinin] kendisi, demokratik sistemin “mükemmelleştirilebilirliği” veya henüz gerçekleşmemiş demokratik ideallerin “gerçekleşmesi” konusunda yinelenen bir yanılsama kaynağıdır.

Bunun bir sonucu, burjuva demokrasisinin radikal varyantlarının, sistem muhalifleri ve hatta demokrasinin idealleştirilmesini merkezi bir bileşen olarak içeren sosyalist eğilimler arasında sürekli olarak birbiri ardına ortaya çıkmasıdır. Sosyalist devlet de [proletaryanın] bir demokrasisi/sınıf diktatörlüğüdür. Ancak bu demokrasi devletin ve sınıfların çözülmesine (yani kendisinin çözülmesine) doğru ilerlemezse, komünist bir dünyaya doğru ilerlemezse, sosyalizmi kendinde bir amaç olarak görürse, sosyalist niteliğini kesinlikle kaybedecektir. (Bu konuyu gelecek yazılarımızda tartışacağız).

Bahsettiğimiz gibi, dünyanın çarpıklığı ve dengesizliği (yani dünyanın emperyalist ülkeler ve emperyalizmin egemen olduğu ülkeler olarak bölünmesi) ve kapitalizmin küreselleşmesi sonucu emperyalizm çağının gelişi, güçlü demokrasiyi geliştirme ve onu idealleştirme konusundaki yanılsamaları körükleyen güçlü bir maddi güçtür. Bu çelişkinin dünyadaki siyasi rolü önemlidir ve dünyanın mevcut çarpıklığı içerisinde düşünceleri, hatta karşıtlıkları ve mücadeleleri şekillendirmek gibi bir rolü vardır. Bu durumda emperyalizmin siyasi ve ideolojik sonuçları çok katmanlı ve çok yönlü olmuştur. Bir yandan, emperyalist ülkelerde (on yıllardır var olan) “normal zamanlar”, proletaryanın bir kesiminin “aristokrasisini” doğurmuştur; koşulları umutsuz olmayan, radikal değişimden ziyade genişletilmiş demokratik haklar için pazarlık yapan bir işçi tabakası. Öte yandan, emperyalizmin egemen olduğu ve koşulların sürekli olarak umutsuz olduğu ülkelerde insanlar genellikle devrimci değişim isterler, [ancak] umutları ve hayalleri birinci grubun konumu ve ayrıcalıkları tarafından şekillendirilir ve renklendirilir. Bu durum emperyalist ülkelerde siyaset ve ideoloji alanında

sosyal demokrasiye, tahakküm altındaki ülkelerde ise burjuva-demokratik milliyetçiliğe doğru belirgin bir eğilime yol açmıştır.

Temelde bu siyasi ve ideolojik eğilim, küçük ölçekli kapitalistlerin ve mülk sahiplerinin bakış açısını yansıtmaktadır. Onların demokrasi idealleri servetin ve iktidarın ufak bir azınlık için olmadığı bir devlettir. [Servetin bu şekilde yoğunlaşması] bir tür yolsuzluk ya da bir zamanlar uygulanan ya da en azından denenen demokrasinin ihlali olarak görülmektedir. Küçük burjuva demokrasi ideali, bu görüşü öne sürenlerin hepsinin, hatta çoğunun küçük ölçekli mülk sahibi olduğu ya da yalnızca kendi çıkarlarını gözettileri anlamına gelmez. [Bu bakış açısı] zenginlik ve iktidarın birkaç kişinin elinde toplandığında, bunun kaçınılmaz olarak kötüye kullanılacağını anlayan entelektüellerin düşünceleriyle örtüşmektedir. Bu sınıf emperyalist tekeller döneminden erken kapitalizm dönemine geri dönmek istiyor. Ancak tekellerin gelişmesine yol açanın tam da ilkel kapitalizmin işleyişi ve dinamikleri olduğunu, emperyalizmin bizzat kapitalizmin temellerinden büyüdüğünü anlamaktan yoksunlar.

Bu sorunun bir başka yönü de küçük burjuvazinin kendi deyimiyle “saf demokrasiyi” sınıfların ötesinde görmesidir. Kendi çıkarlarını tüm sınıfların çıkarları olarak görürler. Bu nedenle, her bireyin kendi alanında “doğrudan demokrasiyi” uygulayabildiği düzenlenmiş kapitalizmi herkesin yararına görürler! Bu tür özgürlük, eşitlik ve hak kavramları küçük meta üreticilerinin konumuna tekabül etmektedir.

Bu dünya görüşünün merkezinde ne var? Meta sahibi olarak kimlikleri aynı zamanda sermayenin emirlerine ve sermaye birikiminin itici güçlerine tabi olan insanların atomizasyonunu yansıtan bireysel egemenlik – “kendi alanını kontrol etme”- idealidir. Yani, bu ideal gerçekte dünya insanların çoğunluğu tarafından ulaşılamazdır (her ne kadar çoğunluğun kendisi böyle düşünmese de).

Dolayısıyla sorun “gerçek demokrasi”, “gerçek insan hakları” ya da “gerçek eşitlik”in henüz hiçbir yerde uygulanmamış olması değil, Bob Avakian’ın da işaret ettiği gibi, sınıfsal içeriğinden bahsetmeden demokrasiden bahsetmenin anlamsız ve daha da kötü olmasıdır. Avakian, tüm bu burjuva idealleri ve ilkeleri hayata geçirilse bile [BA’dan alıntılacak olursak]

Sonuç bugünküyle aynı olacaktır. Yani bir azınlık, çoğunluğu sömürebilmek için her fırsatı değerlendirecek ve bu sömürüyü sağlamak için doğrudan zor kullanarak bu ilişkileri sürdürecektir, uygulayıcılar çalıştıracak, böl ve yönet politikalarına başvuracaktır. Yani herkese fırsat eşitliği ilkesi tam ve tutarlı bir şekilde uygulandığı takdirde başka bir sonuç elde edilemeyecektir. Başka bir deyişle, elimizde şu anda sahip olduğumuz, toplumsal eşitsizlikleri ve proletaryanın sömürülmesini içeren burjuva toplumundan başka bir şey olmayacaktır. Sömürüyü ortadan kaldırmanın yanı sıra toplumsal eşitsizliğin de ortadan kaldırılmasını içeren başka bir sonuca ulaşmak için, burjuva toplumunun ideallerinin ve ilkelerinin ve onun ifadesi olan maddi koşulların ötesine geçerek onu devirmek gerekir. Burjuva devletini devirmek ve Marx’ın “burjuva hakkının dar ufku” (herkes için eşit fırsat) dediği şeyin ve onu yansıtan ve mümkün kılan tüm ekonomik ve diğer toplumsal ilişkilerin ötesine geçmek gerekiyor.

Marx’ın dediği gibi, demokrasinin idealleştirilmesi de dahil olmak üzere, ölümlerin ölümlerini gömmesine izin vermenin zamanı çoktan geldi de geçiyor.

DİPNOTLAR:

1. Sarina bir videoda hayallerinden bahsederken “Dünyada bir Etiyopya bir de Los Angeles olduğunu biliyorum ve ben mükemmeliyetçi olduğum için Los Angeles’ı tercih ediyorum” dedi. İslam Cumhuriyeti’nin paralı askerleri tarafından öldürüldüğünde 16 yaşındaydı.

2. Alexis de Tocqueville, “Yazarın Girişİ”, Democracy in America (New York: Vintage Books), ed. Phillips Bradley, Cilt 1, s. 9.
 3. Bob Avakian, Demokrasi; Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, s. 85, İngilizce baskı.
-

Komünizmin Gerçeği, Burjuva Demokrasi Burjuvazinin Sınıf Diktatörlüğü Demektir

Editörün notu: Aşağıda bir okurumuzun yaptığı çeviri İngilizceden yapılmıştır. Yazının orijinali İran Komünist Partisi Marksist-Leninist-Maoist’in teorik yayın organı olan *Atash* (Ateş) içerisinde yayınlanmış (143. Sayı, Ekim 2023) bir yazı dizisi olup İKP (MLM)’nin websitesi olan cpimlm.org içerisinde Farsça paylaşılmıştır. Farsçadan İngilizceye çeviriyi ABD’li devrimci komünistler yapmıştır.

Bölüm 1

Demokrasi bir yönetim şeklidir. Demokrasi bir tür devlet iktidarıdır ve hiçbir hükümet kesinlikle tarafsız değildir. Özünde her devletin bir sınıfı vardır ve demokrasi sınıf doğasından bağımsız değildir. *Atash/Fire* dergisi #143 İran Komünist Parti Dergisi Marksist-Leninist-Maoist Ekim 2023

Atash dergisinin bu sayısından başlayarak “Komünizmin Gerçeği” sütununda Bob Avakian’ın çalışmalarından ve özellikle Avakian’ın *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapmayalım*

Ki? (Democracy: Can't We Do Better Than, 1986) adlı makalesinden yararlanarak demokrasiyi tartışacağız. Mesele şu: Siyasi yanlışlamlardan ve büyük yalanlardan kopmadan, asla devrim yapamayız ve insanlığın kurtuluşunun hizmetinde, [dünya] nüfusunun çoğunluğu için temelde farklı bir toplum inşa edemeyiz. Bu yanlışlamlardan biri de demokrasi yanlışlamasıdır.

İran İslam Cumhuriyeti'nin (İİC) teokratik faşist rejimine bir alternatif ve bir ideal olarak burjuva demokrasiden kopmak, İİC'nin dine entelektüel köleliğinin zincirlerini kırmak aynı derecede önemlidir. Aslında, İİC'nin devrilmesi de dahil olmak üzere tüm toplumsal sorunlarımızı ve acılarımızı çözmek için, bu rejimin suçlarını hangi üretim tarzı aracılığıyla işlediğini sormalıyız. Başka bir deyişle, "Herhangi bir toplumsal sorunu çözecek olan üretim tarzı hangisidir?" ... 'bu en temel şeydir... çünkü temel anlamda toplumda yaptığınız her şey ekonomik sistemin ne olduğuna bağlı olarak şekillenir ve sınırlanır. (ki bu da yine 'üretim tarzı' demenin başka bir yoludur)." (Bob Avakian. Yeni Komünizm, "1. Bölüm-Hangi Üretim Tarzı Yoluyla?" s. 48-57).

İİC'ye alternatif konusunun geniş bir kesim tarafından ciddi biçimde gündeme getirildiği günümüzde, soldan sağa tüm örgütler, partiler ve programlar alternatif olarak "demokrasi"yi sunuyor. Her ne kadar cumhuriyeti ya da monarşiyi tartışmaktan kaçınsa da (ABD yanlısı) Rıza Pehlevi demokrasiden kesin bir dille bahsediyor. [ABD yanlısı faşistler] MEK (Halkın Mücahidleri-i Halk) demokratik bir cumhuriyetten söz ediyor. Hatta İİC'nin Mehdi Nasiri gibi bazı kesimleri, "İslam Cumhuriyeti'nden geçiş" veya "çöküşü" sonrasında alternatif olarak laik demokrasiyi önerdiler.² Ama hiçbirisi bu "demokrasinin" kapitalizmin sosyo-ekonomik ilişkileriyle nasıl bir ilişkisi olduğuna dair tek bir kelime dahi söylemiyor. Herkes bunu toplumun ekonomik temellerine dayanmayan bir "ideal" olarak adlandırıyor. Bu arada, Hamaney ve diğer İslamcı kökten dincilerin "Batılı demokrasiye"

yönelik gerici ve oportünist saldırıları, burjuva demokrasisini savunmak için bir argüman ve onun “meşruluğunun” kanıtı olarak kullanılıyor. “Demokrasi” bayrağının yükseltilmesi, kendilerini komünist olarak adlandıran Charter of Twenty Organization (Yirmi Örgütün Ortak Bildirgesi)³ gibi sol ve feminist grup ve partilerin açıklamalarında bile benzer bir şekilde görülebilir. Bu da demokrasinin içeriğinin netleştirilmesinin önemini ve gerekliliğini vurgulamaktadır.

Demokrasi Nedir?

Demokrasi her şeyden önce bir yönetim şeklidir. Demokrasi bir tür devlet iktidarıdır ve hiçbir hükümet tarafsız değildir. Özünde her devletin bir sınıfı vardır ve demokrasi sınıf doğasından bağımsız değildir. Bob Avakian, BASics 1:22’de şöyle der: “Derin sınıf ayrımları ve toplumsal eşitsizlikle damgalanmış bir dünyada, demokrasinin sınıfsal yapısından ya da hangi sınıfa hizmet ettiğinden bahsetmeden ‘demokrasi’ hakkında konuşmak anlamsızdır ve dahası kötüdür.” Toplum sınıflara bölündüğü sürece ‘herkes için demokrasi’ olamaz: Şu ya da bu sınıf yönetecek ve kendi çıkarlarına ve hedeflerine hizmet eden demokrasi türünü destekleyip geliştirecektir. Sorun şudur: Hangi sınıf yönetecek ve bu sınıfın yönetimi ve demokrasi sistemi, sınıf ayrımlarının ve bunlara karşılık gelen sömürü, baskı ve eşitsizliğin devamına mı yoksa sonunda ortadan kaldırılmasına mı hizmet edecek?

Aristoteles ve Platon’dan günümüze kadar demokrasi teorisyenleri demokrasinin; tarihsel olarak koşullandırılmış ve belirlenmiş bir devlet ve sınıf yapısına sahip, evrensel ve ebedi ilkelerini tanımlamaya çalışmışlardır. “Tarihsel olarak koşullandırılmış ve tanımlanmış” olarak demokrasi, sömürücü sınıfların ihtiyaçlarına yanıt olarak belirli bir tarihsel bağlamda ortaya çıkan toplumsal bir kurumdur. Zamanın ve mekânın, sınıfsal-toplumsal bir çerçevenin dışında var olamaz ve ebedi ve sınıfsız bir ilke olarak icat edilemez. Bunu yapmaya yönelik herhangi bir girişim yalnızca sınıflı toplumun sürdürülmesiyle ve insanlığın sınıflı toplumun, devletin ve

demokrasinin ötesine geçip geçemeyeceği gibi bir temel sorunun silinmesiyle sonuçlanacaktır.

Günümüzün demokrasisi, yani kapitalizm-emperyalizmin dünya çapında hakim olduğu çağdaki burjuva demokrasisi, kölelik çağındaki Yunanistan ve Roma'daki ilk demokrasi modellerinden farklı olsa da, önemli bir ortak noktaya sahiptirler. Kölelik döneminde demokrasi, devlet tarafından sömürülen sınıflara sınıf diktatörlüğünü dayatmak için de kullanıldı. Nasıl o zamanın demokrasisi sömürme hakkını güvence altına aldıysa, bugün de kapitalistin [proletaryayı] sömürme hakkı, dünya için kapitalist rekabet ve dünya halklarının sömürülmesi, kadınları köleleştirme hakkı gibi sınırlar dahilindedir. Kapitalist toplumsal sistemin ayrılmaz bir parçası ve doğayı yok olma noktasına kadar sömürme hakkı. İşe yarıyor. Tarih boyunca, üretici güçlerin4 büyümesiyle birlikte, sömürü yöntemi, üreticinin (bir kölenin veya köylünün) [işçinin yasal olarak "ait olduğu" bireysel bir köle sahibi veya toprak sahibi tarafından] doğrudan sömürülmesinden uzaklaştı. Böylece ekonomik altyapının kölelikten feodalizme, ardından kapitalizme doğru kaymasıyla orantılı olarak siyasi üst yapının kalbinde yer alan devlet kurumu da değişti.

Dolayısıyla kölelik demokrasisi ve burjuva demokrasisi, üretim araçlarına sahip olmayan ayrıcalıksız sınıf(lar)ın sömürülme hakkını düzenleyen sınıf devleti türleridir.

Burjuva demokrasisini antik çağın demokrasisinden ayıran şey, burjuva demokrasisinin burjuva devrimlerinden, özellikle de Fransız Devrimi'nden doğmuş olması ve feodalizm çağında kilisenin, monarşinin ve kalıtsal ayrıcalıkların gücüne karşı çıkmasıdır. Bu devrimler tarafından teorize edilen ve yeni kapitalist döneme uygulanan değerler, yasalar ve siyasi üstyapı, burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden yeni üretim tarzının ekonomik temellerine karşılık geliyordu. Feodal kolektivistliğe karşı bireycilik ve kalıtsal ayrıcalığa karşı eşitlik alkışlandı. [Köylüler, köleler ve serfler] topraktan ve toprak sahibi olmaktan uzaklaştırılarak "özgür" işçilere

dönüştürüldüler – “sahip oldukları” şey, belirli bir şeyi üretmek için gereken emeğin aksine genelleştirilmiş “çalışma yetenekleriydi”. Emeklerini yabancılaştırmakta, piyasada değiş tokuş etmekte ve böylece üretim araçlarının sahiplerine devretmekte “özgür” hale geldiler.

Dolayısıyla burjuva demokrasisi “eşit” hakların dağıtımı değildir. Aksine, kapitalist üretim tarzını ve ona karşılık gelen sınıf ve toplumsal ilişkiler ile kültürü korumak için sınıf diktatörlüğü uygulamasının karmaşık bir örgütlenmesi ve toplumsal bir temeldir.

Burjuva Demokrasisinin Kuramsallaştırılması

Kapitalist toplumun doğuşuna ve konsolide olmasına hazırlık olarak, birçok burjuva teorisyeni burjuva demokrasisi hakkında teoriler geliştirmiştir. Onların demokrasi teorileri, atomize bireylerin ayrı birimler olarak, sınıfsız ve değişmez bir “insan doğasına” göre, meta ilişkileri ve meta üretimi sınırları içinde ve buna uygun olarak hareket ettiği, bireysel oylara dayanarak kendileri ve hatta toplum için kararlar aldığı “ideal” bir burjuva topluma dayanıyordu.

Ancak, [bir kişinin] emek gücünün metalarla değiş tokuş edildiği bir toplumda, herkesin diğerini geçmesi için aralıksız bir rekabet vardır ve böyle bir rekabetin ve meta ilişkilerinin var olduğu her toplumda, toplumun eşit olmayan sınıflara bölünmesi zorunludur. Yani, her bireyi durmaksızın bir diğerine üstünlük sağlamak için rekabete zorlayan aynı toplumsal çerçeve, toplumu eşit olmayan sınıflara böler.

Burjuva demokrasisi, toplumun çoğunluğuna oranla az sayıda insanın “tanrı vergisi” üstünlük ve ayrıcalıklarına dayanan feodal ilahi hak yasalarının yerine, bireylerin yasa önünde biçimsel eşitliğine dayanan toplumsal yasaları geçirdi. Feodalizmden bu kopuş kendi zamanında devrimciydi, ancak sınıflı toplumu farklı bir biçimde (kapitalizm biçiminde) ve [gerçekte] ekonomik ve sosyal eşitsizliği garanti eden yasa

önünde biçimsel bir eşitlikle sürdürdü. Bugün [burjuva demokrasisi] arkaik ve modası geçmiş, aşılması gereken bir engel haline gelmiştir. Toplumu asla olduğu halden daha iyi bir hale dönüştüremeyecektir. İnsanlığın, toplumun ezilen ve sömürülen çoğunluğu ve türümüzün kurtuluşu için sınıf sisteminin ötesine geçmesi gerekmektedir.

Yasal Eşitliğin Biçimi ve İçeriği

Yasa önünde eşitliğin biçimi ve içeriği kapitalist üretim tarzıyla tamamen uyumludur. Yasal eşitliğin temeli çalışma [hakkında] eşitlik değil, insan emek gücünün değişiminde [piyasada] eşitliktir. Kapitalist üretim tarzının işleyişi her zaman nüfusun büyük bir kesimini dışarıda bırakır. Bu nedenle, insan emek gücünün [mübadelesinde] eşitlik yasası, mide eşitliğini ve hayatta kalma eşitliğini kapsamamaktadır.

Yaygın meta üretimi ve mübadelesi (yani kapitalist sistem) toplumlarda egemen hale geldiğinde, eşit olmayan [biçimlerde] insan emek gücünün eşit bir şekilde mübadelesi mümkün hale

geldi. Servet [biriktirme] araçları birkaç kişinin elinde yoğunlaştı. Çoğunluk üretim araçlarından koparıldı ve yaşamak için emeklerini üretim araçlarının sahiplerine satmak ve vermek zorunda kaldı. Kapitalizm altında, insan emeğinin değeri artık belirli bir ürünü üretmek için kullanılan somut faaliyetle ölçülmemektedir. Bunun yerine, [emek] herhangi bir ürünün üretimi için bir toplumda (ve bugün dünyanın genelinde) gerekli olan ortalama emek zamanı ile ölçülür: yani, toplumsal olarak gerekli emek zamanı. Mübadele sadece piyasadaki bir ticaret değil, her şeye nüfuz eden ve hatta [insanların] dünya görüşüne hakim olan bir metodolojidir. Dolayısıyla; burjuva eşitlik görüşü, kaynağından, yani [kapitalizmin] toplumsal ve sınıfsal ilişkilerinden ayrı tutulamaz.

Burjuva üretim ilişkileri üzerine kurulu bir toplumda, burjuvazi ile proletarya arasında uzlaşmaz bir çatışma vardır. Üstyapının (yasalar ve mahkemeler, polis ve ordu, bürokrasi ve tüm devlet aygıtının yanı sıra fikirler, değerler, etik vb. dahil olmak üzere) bu toplumu karakterize eden ve kaçınılmaz olarak onunla eşanlamlı olan üretim ilişkilerini ve işbölümünü desteklememesi veya güçlendirmemesi mümkün değildir. [Üstyapı] bu sistemi ve hakim sınıfının çıkarlarını savunmak amacıyla halk kitlelerinin sömürülmesini ve ezilmesini desteklemek ve onlara karşı yaygın şiddet kullanmak için vardır.

Demokrasi ve Seçimler

Birçok [kişi] demokrasiyi sınıfsal içeriğinden ayırır ve özünün kelimenin tam anlamıyla çoğunluk yönetimi olduğunu düşünür. Burjuva demokrasisinin çoğunluğun yönetimi olduğunu, çoğunluk yönetiminin seçimlerde nasıl tezahür ettiğine işaret ederek kanıtlamaya çalışırlar. Ancak her demokratik süreç, toplumdaki hakim sosyoekonomik ilişkilerle bağlantılı olarak değerlendirilmelidir. Seçim, sınıflar ve farklı sınıfları temsil eden [siyasi] partiler arasında arabuluculuk yapan tarafsız bir hakem değildir. Burjuva demokrasisinde seçimler burjuvazi tarafından kontrol edilir ve hiçbir koşulda temel karar alma aracı değildir. Esasında seçimlerin birincil amacı

sisteme, egemen sınıfın politikalarına ve eylemlerine “halk otoritesi” damgasını vurmak ve halk kitlelerinin siyasi faaliyetlerini yönlendirmek, kısıtlamak ve kontrol etmektir. Seçim sürecinin kendisi toplumdaki ana sınıf ilişkilerini ve sınıf karşıtlıklarını gizleme ve [seçimleri] toplumdaki atomize bireylerin statükoyu güçlendirmek için resmi siyasi katılıma katılmasına izin veren bir kurumun ifadesi olarak tasvir etme eğilimindedir. Bu süreç insanları sadece yalıtılmış bireylere indirgemekle kalmaz, aynı zamanda onları pasif bir siyasi konuma indirger ve siyasetin özünü atomize pasiflik olarak tanımlar: Bireyler bireysel olarak şu veya bu seçeneğe oy verebilirken, tüm seçenekler atomize “vatandaşlar” kitlesinin üzerindeki aktif bir güç tarafından formüle edilir ve sunulur.

Demokrasi ve Şiddet

Pek çok kişi demokrasinin sınıfların ve dolayısıyla şiddetin ötesinde bir yönetim biçimi olduğu yanılsamasına sahiptir. Kapitalist demokrasinin siyasi felsefesi, devlet aygıtının şiddet tekeline sahip olmasına [dayanır]. Yani, şiddetin devletin askeri güçlerinin ve güvenlik aygıtının [yegane] hakkı olduğunu kabul eder. Burjuva demokrasileri dünyaya egemen olmak için nükleer bomba kullanan ilk yönetimlerdir. Bu kapitalist-emperyalist demokrasiler tarafından yönetilen bir dünyada, her gün yüz binlerce insan açlıktan ve buna bağlı nedenlerden ölmekte ve her gün çocuk işçilerin ve sınırlarda yerlerinden edilmiş göçmenlerin sayısı artmaktadır. Resmi olarak, dünya nüfusunun yarısı olan kadınlara köle konumu dayatılmaktadır. Ve tüm bunlar aldatıcı “eşitlik” ve “kanun önünde eşit haklar” bayrağı altında yapılmaktadır.

Merhum Zandiyad Amir Hassanpour “Batı” demokrasisinin tarihini ve “Doğu” ülkelerindeki (emperyalizmin tarafından tahakküm altında olan ülkelerdeki) performansını şu şekilde tanımlamıştır:

“Michael Ignatieff (gazeteci, üniversite profesörü ve Kanada

Liberal Partisi lideri) gibi demokrasi teorisyenleri, terörle mücadelede demokrasinin durdurularak, sivil özgürlüklerin askıya alınabileceğini ve işkenceye başvurulabileceğini savunmuşlardır. ... ABD'nin Irak'ın işgalinden bu yana geçen 10 yıldaki [sicili], mahkumlara yönelik acımasız işkenceler, muhaliflerin tutuklanması ve kaçırılması, uluslararası tutuklamaları, yurtdışındaki gizli hapishaneler, sivil özgürlüklerin hukuk tarafından ayaklar altına alınması ve tüm bunların [bu demokrasi teorisyenleri tarafından] meşrulaştırılmasıdır. Kendi vatandaşlarına karşı savaşarak, sömürgelerindeki [insanları] öldürerek, Afrika halklarını köleleştirerek, iki Dünya Savaşı ve düzinelerce başka savaş dünya halklarına dayatarak yaratılan Batı demokrasisinin köşe taşlarının her biri toplansa bile Doğu demokrasilerinin [sicili] daha parlak olmayacaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nin aksine, Hindistan'ın demokratik sistemi işgale, soykırıma, soykırıma dayalı köleliğe ve ırk ayrımcılığına karşı mücadele sürecinde doğmuş; merkezinde şiddetsizlik, bağımsızlık ve dekolonizasyon olan fikir ve uygulamalar ile kurulmuştur. ... Ancak bağımsızlıktan altmış üç yıl sonra, kölelik, feodal ilişkiler ve sorunlar devam ederken şiddetin yeni biçimleri bu alt kıtadaki insanların hayatlarını cehenneme çevirdi: Kaçakçılık, erkek, kadın ve çocukların bu amaçla ticareti cinsel sömürü ve organların alınması, köle çalıştırma, zorla ve borç karşılığı çalıştırma, cenin öldürme (kız çocukları), bebek öldürme (kız çocukları); 40 milyondan fazla dul kadına yönelik şiddet, 230 milyon yetersiz beslenen insanla 'dünyanın en aç ülkesi', en yüksek çocuk yüzdesi (%48) [yetersiz beslenmeden muzdarip] ve yılda iki milyon çocuğun açlıktan ölmesi (günde 6.000))."5

DİPNOTLAR:

1. "Sadece şeylerin üretilmesi değil, nasıl üretildikleri de önemlidir. İnsanlar şeylerin üretimini gerçekleştirirken hangi ilişkilere girerler? Başka bir

deyişle, üretim ilişkilerine, insanların bu şeyleri üretirken, dağıtırken ve taşırken hangi ilişkilere girdiklerine geri dönüyoruz. Bunu söylemenin bir başka yolu da, bir kez daha, tüm bunların yapıldığı üretim tarzının ne olduğudur. Bu, toplumda olup biten her şeyin temel koşullarını belirler.” (Bob Avakian, Yeni Komünizm, Bölüm 1, “Hangi Üretim Tarzı Aracılığıyla”, sayfa 53, alıntı ve italikler Atash/Fire’a aittir)

2. Mahdi Nasiri. *İslam Cumhuriyeti’nin Anlatısı Bitti*.
 3. İran’daki 20 bağımsız sivil ve sendikal dernek tarafından hazırlanan Asgari Talepler Bildirgesi, 16 Şubat 2023.
 4. Üretim güçleri, üretim araçları ve üreticilerin bilgi birikimidir. Örneğin; keşfetme, iş, toprak, fabrika, makine ve bu araçlarla üretimle ilgili bilgi. Feodal dönemin üretici güçleri büyüme düzeyinden çok düşüktü, ancak kapitalist dönemde doğrudan üretici (işçi) çeşitli gelişmiş üretim araçlarıyla çalışır. Bu üretici güçlerin büyüme düzeyi üretim ilişkilerini belirler. Üretim ilişkileri, 1) üretim araçlarının mülkiyeti, 2) üretim sürecine katılanlar arasındaki işbölümü ve 3) servetin bunlar arasında nasıl dağıtıldığı gibi üç bileşeni içerir. Bunlar toplumun “ekonomik temelini” oluşturur. Ve hükümet, kültür ve ideolojiden oluşan siyasi üstyapı, bu karmaşık [üretim ağının] dönebilmesi ve işleyebilmesi için az ya da çok ekonomik temellerin karakterine uygun olmalıdır.
 5. “Demokrasi ve Şiddet,” Amir Hassanpour, *Atash/Fire Journal*, No. 105-106, Mart 2011, s. 79-85.
-

Seçimler ve Toplumda Yarattığı Sonuçlara Dair Oryantasyon Notları

Cumhurbaşkanlığı seçimleri sonuçlandı ve Erdoğan 21 yıllık iktidarından sonra tekrar Cumhurbaşkanı seçildi. Erdoğan'dan ve temsil ettiği şeylerden rahatsızlık duyan halk kitleleri büyük bir umutsuzluğa bir kere daha ve daha keskin bir şekilde sürüklendi. **Temelde seçimler, Türkiye toplumundaki derin parçalanmanın bir ürünü olarak vuku buldu ve seçim sonuçları bu bölünmeyi daha fazla derinleştirdi.** 0 yüzden seçim sonuçları çokça dillendirildiği üzere ''demokrasi şöleni'' olmadığı gibi mevcut kutuplaşmanın daha da polarize olduğu koşulların gün yüzüne çıkmasına vesile oldu.

Seçimler vesilesiyle akılda tutulması ve daha derinden düşünülmesi gereken bazı temel hususları kısa da olsa ele alınması gerekiyor:

- Bu seçimler 21 yıldır iktidarda olan, 2016'dan beri rejimini konsolide etmiş ve devlet erki içerisinde baskın güç olan, Erdoğan'ın önderlik ettiği **İslamcı Türkçü faşist güçlerin belirlediği parametrelerde** gerçekleşmiştir. İster burjuvazinin ''muhalif'' kanadı olsun isterse ilericiler, İslamcı Türkçü faşist rejimin belirlediği parametreler dışına çıkamamış ve temelde bu parametreler bağlamında topluma ''alternatif'' sunmaya çalışmıştır.
- Erdoğan ve temsil ettiği rejim, Türkiye'de her iki kişiden birini rahatsız etse dahi kendi kemik kitlesini ve etrafındaki güçleri daha fazla konsolide etmekten ötürü ve devlet iktidarının avantajını da kullanarak, **bu**

seçimlerde sadece iktidarını ‘‘tescil’’ etmekle kalmamış aynı zamanda ona ‘‘meşruluk’’ da kazanmıştır. Millet İttifakı ve ufku parlamentarizmi aşamayan ilerici güçler, ‘‘solcular’’ bu ‘‘meşruluğu’’ seçimin hemen ardından kabul etmiş durumdadırlar.

- Millet İttifakı ve Kılıçdaroğlu istediği ‘‘başarıyı’’ yakalayamadıysa bile, Erdoğan’ın keskinleştirdiği polarizasyondan kaynaklı hala bir arada kalma zorunluluğu devam etmektedir. Mevcut başarısızlık ‘‘farklı sesleri’’, ‘‘faklı ihtimalleri’’ dillendirse dahi, hakim sınıfların ‘‘muhalif’’ kanatlarının birbirine yaslanma zorunlulukları hala devam etmektedir.
- Kürt hareketinin etkili olduğu yerler ve Türkiye’nin önemli büyük şehirlerinin dışında İslamcı Türkçü faşizm silme hakimiyetini sürdürmeye devam etmektedir. Erdoğan orta sınıfların önemli bir kısmını, Kürtlerin önemli bir bölümünü kaybetmiş olmakla birlikte, Türkiye ve Kuzey Kürdistan’ın çoğunluğunda gücünü yeniden tahsis etmiş durumdadır. Ve bu ‘‘enerjiyle’’ yaptığı zalimliklerini ‘‘meşrulaştırarak’’ siyasi planına devam edecektir.
- Türkiye toplumunda, İslamcılığın ve Türkçülüğün daha fazla iç içe geçtiği görölmektedir. **Hiçbir hakim sınıf partisi, ister ‘‘sol’’ olsun isterse ‘‘liberal’’ bu parametreler dışında hareket edememektedir.**Böylesi bir dinamik Erdoğan’ın ‘‘biz ve ötekiler’’ siyasetine büyük bir potansiyel sunmaktadır. ‘‘Muhalefeti’’ düşman unsur gösterebilmek için kullandığı videoların montajlı olmasını itiraf etmesine rağmen, her iki kişiden birini hala ikna edebiliyor olması bununla da ilişkilidir.
- Erdoğan balkon konuşmasında yerel yönetim seçimlerini işaret etmiş ve tekrardan İstanbul ve Ankara’yı almak için kolları sıvamıştır. Büyük şehirleri alması,

rejiminin geleceği açısından da önemlidir. Şayet Erdoğan'ın partisi devamlı g kaybederse ve sadece kendisi bir ''tutkal'' rolü oynarsa, bunun sürdürülebilir olmadığını bilmektedir. Bir diğer faktör ise CHP'den bu belediyeleri alarak, onun ''muhalefet'' etme gücünü de kırmak istemektedir.

- Bütün burjuva seçimlerinde olduğu gibi, bu seçimlerde ''adil'' değildi. Lakin bu seçimler hiç olmadığı kadar bir ''eşıtsizlik'' içerisinde gerçekleşti. Erdoğan devletin bütün aparatlarını -evet bütün aparatlarını- ve olanaklarını kendi seçim kampanyası için seferber etti. Kılıçdaroğlu'nu önemli oradan izole etti. Muhaliflerini kriminalize etti. Ve Erdoğan bu yaptıklarını yapmaya devam edecek! Bunu birde ittifakının yeni yeleri olan Hdapar ve Yeninden Refah partisini düşünecek olursak, böylesi bir **köktenci dinci kombinasyonun** toplum üzerinde geri dönülemez etkileri olabilir. Erdoğan, dünya arenasının gerekli koşulları henüz sunmamasından ve muhalif Türk hakim sınıfların hala güçlü olmasından kaynaklı bir ''kristal gece'' yönelimine girmeyebilir, **ama içerisinde bulunduğu dinamik işleri, kendisinin bile n göremediği bir noktaya taşıyabilir.**
- Dne kadar ''halk her şeydir'', ''halka yeterince gidilemiyor'' diyenler bugün seçim sonuçlarından sonra, halka karşı muazzam bir kinizmle saldırmaya başlamışlardır. Kitle kuyrukluğundan hızlı bir şekilde ''pisliğinizde boğulun'' rvanşizmine varmış durumdalar. Her iki yaklaşımda halk kitlelerinin gerçek potansiyellerini boğmak üzeredir. İlkinde halkın her şeye ''kadir'' olduğu anlayışıyla insanların devrim için dönüşme zorunluluğu hiçe sayılırken ikincisinde ise halkın hiçbir şey olduğunu söyleyerek, insanların gerçek bir devrim için dönüşmesi potansiyelini bir kere daha bastırırlar.

- Umudunu Erdoğan'ın seçimler yoluyla gitmesine bağlayan halk kitleleri ve ilericiler oldukça demoralize durumdadır. Bu, devrim açısından elverişli değildir. Şayet insanlar umutlarını sahte kurtuluşlara adarlarsa yıkılmalarının işten bile olmadığını bir kere daha deneyimledik. Bununla birlikte ''biz demiştikçiler'', bir tür ''sol'' jakobenizmle, umutları yıkılan ve ruhları ezilen insanları ''bilgiyle'' terbiye ederek, bir kere daha kurtuluşu devrimden yana olanların başlarını eğiyorlar. Mesele seçimleri ve sonrasını, bu olumsuz siyasi sahayı devrim için nasıl kutuplaştıracacağımız ve tüm bu karmaşa içerisinde, insanların düşünce yapısını devrim için nasıl dönüştüreceğimizdir. ''Biz demiştikçiler'' ile faşistlerin Erdoğan'a oy vermeyenlere yaklaşımlarında benzerlikler bulunmaktadır. Her ikisi de son tahlilde halk kitlelerinin ruhlarını ezerek, başka bir şeye dönüşmesinin önünde engel pozisyondadırlar.
- Demokrasi ve seçimlerle ifadesini bulan, onlarca aylık çalışmadan, ''demokrasi şöleninden'' sonra, kazanan tarafın kaybedenleri ''düşman unsur'' ilan etmesidir. **Şimdi Erdoğan karşıtı oy veren herkes birer potansiyel düşmandır.** Ve şayet Erdoğan seçimleri kaybetseydi de bu tablo değişmeyecekti. 0 yüzden ''tüm Türkiye'nin kazandığı'' koskocaman bir yalandan ibarettir. Zira hakim sınıfların ''muhalif'' klikleri bile ''düşman unsur ilan edilerek, mevcut yarılma daha da derinleşmiştir. Beri yandan ise ''normal'' seçimlerin olduğu süreçlerde de ''herkesin kazandığı'' doğru değildir. Zira seçimler belki -ama belki- kötü olan bir şeyin daha kötüsüne dönüşmesine engel olabilir ama asla hiçbir büyük toplumsal sorunun çözümünü sağlayamaz.

Son olarak 14 Mayıs seçimleri için söylediklerimizi gerçek bir kurtuluş için hatırlamakta fayda var:

‘‘Bu rejimden rahatsızlık duyanlar, ilericiler, Kürtler, Kadınlar, LGBTQ bireyler, azınlıklaştırılmışlar, azınlık inançlar ve inanmayanlar şimdi derin bir şok ve üzüntü içerisinde. Umutsuzluğa sürükleniyorlar çünkü aldatmanın ve kendini aldatmanın parçası oldular. Fakat umutsuzluk yok! Sahte umutlarla, bu sistemin ve onun faşist rejiminin seçimle değişeceğine dair ‘‘aldanılmış’’ umutlara geçit yok! Oy pusulasından kurulu kaleler, sahte umutlar gibi bir gecede çöktüler. **Fakat bunlardan siz sorumlu değilsiniz!** Cumhur ve Millet ittifakı arasında kapana sıkışmış, gerçek çıkarları bu sistemin köklü değişmesinden yana olan **halk kitleleri, tüm bu olup bitenlerin sorumlusu olmadığı gibi, bilimsel bir umut temelinde bu koşulları alt üst edecek olan gerçek bir devrimin parçası olabilmek için dönüşebilirler.** Şimdi karamsarlığa kapılmanın, halk kitlelerine ‘‘hak ettiğiniz gibi yönetilin’’ tarzında intikamcı yaklaşmanın, jakobenizme düşmenin, umutsuzluk rüzgarına kapılarak ‘‘bireysel’’ kurtuluş aramanın zamanı değil! Şimdi dünyada ve toplumda neler olup bittiğini, gerçek değişim dinamiklerini ve fay hatlarını bilimsel bir temelde anlamak ve tüm bunlara insanlığın gerçek kurtuluşu olan, komünist devrim ile müdahale etmek ve her türden baskının ve sömürünün sonlandığı bir gelecek için, komünizm bilimini, yeni komünizmi öğrenmenin, başkalarına öğretmenin ve böylece gerçek bir devrim hareketinin parçası olmanın zamanıdır! **Buna mecbur ve muktediriz!’’**

Trump Şimdiden Seçimlere Saldırıyor

YeniKomunizm.com Editör Notu: Aşağıdaki makale 7 Eylül 2020 tarihinde revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini takipçilerimiz için aktarıyoruz.

<https://revcom.us/a/664/trump-regime-attacks-elections-in-advance-en.html>

Revcom.us Editör Notu: Bu rejimi devirmenin aciliyetini vurgulamak amacıyla, Trump-Pence rejiminin faşist gelişimine dair önemli boyutları hızlı bir şekilde bilgilenmeleri açısından okurlara aktarmayı hedefliyoruz.

Son birkaç hafta boyunca Trump yürütme gücüne olan erişimini geniş çapta 3 Kasım seçimlerini “kazanmak”, gasp etmek ya da seçimlerin itibarını sarsmak için kullandı, ki **bunların herhangi biri** rejiminin iktidarda kalıp faşist gücünü konsolide etmesini olanaklı kılabilir.

Bunun ön cephesi COVID-19 pandemisinden ötürü bu yıl yaygın olarak kullanılacak posta yoluyla oy kullanmaya saldırmak gibi görünüyor. Trump posta yoluyla oy kullanmanın “politika tarihinin en büyük hilesi” olacağını iddia ediyor ve bunu kanıtlamak için “yolsuzluk” [öykülerini çalgınca çarpıtıyor](#). Adalet Bakanı Bill Barr, posta yoluyla oy kullanmanın “ateşle oynamak” olduğunu ve “bizim çok yakında bölünmüş bir ülke” olacağımız söylemlerinde bulunarak kaygı verici şekilde şiddet imasında bulundu.

Her ne kadar [Beyaz Saray posta yoluyla oy kullanmanın sadece bir “felaket” olacağını iddia etse de](#) rejim gayet aleni bir şekilde bu seçimi *sabote etmek* için çalışıyor. Trump’ın Posta Hizmetleri Bakanı Louis DeJoy, posta ofislerinden posta düzenleme aletlerini söktürdü, ülkenin her tarafında sokaklardaki posta kutularını kaldırttı ve işçilerin fazla mesailerini kesti, böylece Posta Hizmetlerinin -beklenen milyonlarca oy pusulasının postalanmasından kat kat az olan-mevcut postalarla dahi başa çıkmasını imkânsız hale getirdi. 4 Eylül Cuma günü Florida’da bir Demokrat kongre üyesi, işçilerden Temmuzdan beri depoları dolduran teslim edilmemiş postaların varlığını öğrenip iki posta ofisini ziyaret etme

girişiminde bulundu [ancak iki yerde de posta polisi tarafından engellenip tehdit edildi.](#)

Cumhuriyetçi parti ordunun eski mensupları da dahil olmak üzere Siyahilerin ve başka etnisitelerden halkların yaşadığı mahalleleri “gözlemlemek” maksadıyla (yani başka bir deyişle korkutmak için) [“seçim gözlemcileri” organize ediyor.](#)

Bütün bunların üstüne, Trump, North Carolina’daki destekçilerini kanun dışı bir şey yapmaya, bir kez postayla bir kez de yüz yüze oy kullanarak [iki defa oy kullanmayı denemeye teşvik](#) etti. Devlet Seçim Kurulu hemen “Seçimde iki defa oy kullanmak kanunlara aykırıdır” şeklinde cevap verdi. Adalet Bakanı [Barr](#) onun iki kere oy kullanmanın yasadışı olduğunu bilmediğini söyleyerek *Trump’ı destekledi*. Ancak buradaki tek mesele yasallık değil. Trump’ın yapmaya çalıştığı insanların bu yolla -tabii ki seçmen yolsuzluğu olacak şekilde- iki defa oy kullanmayı başarabilecekleri önerisini ortaya koyarak posta yoluyla oy kullanmaya karşı daha çok güvensizlik aşılacak.

Bütün bu saçmalıkların *bir amacı var*:

*[Araştırmalar](#) Biden’ın seçmenlerinin Trump seçmenlerine kıyasla posta yoluyla oy kullanmaya çok daha yatkın olduklarını bildiriyor, yani bunu *sabote etmek* Biden’a gidecek oyların belki de Trump’ın “kazanmasına” yetecek kadar baskılamayı başarabilir. (Ve bu Trump’ın seçimleri gasp etmek için kullandığı tek yol olmaktan fazlasıyla uzak.)

*Eğer Trump seçim gününde yüz yüze oyu kazanırsa, posta yoluyla kullanılan oyların “geçerli olmadığı” ve sayılmamaları gerektiği yönünde ısrar edebilir. Sonrasında “zafer” ilan edip kazandığına dair “temellendirilmiş kanıtlar” yaratmayı deneyebilir ve protestoları engellemek için federal kuvvetleri ve ona bağlı paramiliter milisleri mobilize edebilir. Seçim pek tabi mahkeme salonunda bitebilir, ancak Trump federal mahkemeleri kendi lehine oy kullanma ihtimali yüksek

hakimlerle doldurdu bile.

*Eğer *bu* işe yaramazsa ve Biden başkan olursa, Trump'ın seçimlere saldırıları zaten Biden'ın başkanlığını "gayrimeşru kılacaktır", böylece bu başkanlığı aksatacak, felç edecek veya makamından gönderecek yeni faşist şiddet dalgalarının temelini atmış olacaktır.

Bütün bunların öne çıkardığı nokta, Bob Avakian'ın [1 Ağustos Bildirisi'nde](#) de vurguladığı gibi, Trump'a karşı oy kullanmanın çok önemli olduğu, "Bu rejimi göndermek için sadece oy vermeye bel bağlamanın neredeyse kesin olarak çok kötü ve hatta felakete neden olacağıdır." Ve "Bu rejimin **HEMEN ŞİMDİ! (OUT NOW!)** gitmesi gerektiği şeklindeki birleştirici talep etrafında şu an gerçekten büyük ve sürekli bir seferberlik kurmak kritik ve ivedi bir önem taşıyor! – Ve eğer durum gerektiriyorsa, seçimden sonra bile buna devam etmeye hazır olma yönelimi ile bunun yapılması gerekiyor."

Jerry Rubin ve Hatta Dimitrov Olmamak, Fakat Gerçekten Devrimci Komünist Olmak: Diğerlerinden Değil, Komünist Perspektiften Temel Hakların Savunulması

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı Bob Avakian'ın çeşitli konuşmalarından alınmış ve ilk kez 17.07.2005'te Revolution #008'de baskı için düzenlenerek yayınlanmıştır. Metnin kaynağı için bkz: <https://revcom.us/a/008/avakian-defending-rights-communist.htm>

Birçok kez vurguladığım gibi, mevcut duruma ve gelişimine dahil olan karmaşıklığı anlamak çok önemlidir. Bush nüans vermiyor, ama bizler bunu yapmak zorundayız. Şu an egemen sınıf içinde var olan sağlam çekirdek -yani şimdilerde temelde gücü elinde bulunduran grup- ile, bizlerin hayli esneklik içermesi ve bununla birleştirilmesi gereken sağlam çekirdeği arasındaki fark işte budur. Şeylerin karmaşıklığını anlamalı ve onları basitleştirilmiş dogmatik şekillerde görmemeliyiz.

Eğer ABD toplumundaki mevcut kutuplaşma devam eder, “merkez eski şekilde tutunamaz” ve toplumda -mevcut doğrultunun devamı olarak- yeni bir yönetim biçimi ortaya çıkarsa, bu iyi bir şey olmayacak hatta çok kötü bir şey olacaktır. Mesele toplumdaki yeniden kutuplaşmanın yalnızca akut bir şekilde kendini göstermesi değildir, aynı zamanda bunun ideolojik ve siyasi olarak görevleri olacaktır, yani doğrudan birlikte ele geçirmek için hazırladığımız bütün siyasi ve ideolojik çalışmalar, yaklaşımlar ve ardından devrimci bir durumun ve devrimci bir halkın yani milyonlarca insanın öne çıkacağı devrimci bir krizin tam olarak olgunlaşması açısından da devam eden bir mücadelesi ve görevi olacaktır. Ve şimdi bunun akut bir şekilde ortaya çıkmasıyla, bu durumun yalnızca aciliyetini değil, aynı zamanda stratejik boyutunu da görebiliyoruz.

Dimitrov'un burjuva demokrasisini konsolide eden tezleri geçmişten ders alınması gereken ve

tekrarlanmaması gereken bir tecrübedir.

Bunun önemli bir boyutuna bakalım, burjuva demokratik haklarını ve hatta burjuva demokrasisinin kendisini (kapitalist egemenliğin burjuva-demokratik biçimini) çiğnemek ve ortadan kaldırmaya yönelik girişimleri alt etmek için mücadeleye öncülük etmemiz gerektiğine yönelik beklentiler var. Bu durum, en son (2004) seçimle ilgili ortaya çıkmış olabilir – özellikle de şu anda iktidarda olanların (genel olarak Bush'un etrafında gruplananların) bu seçimi askıya alma girişimleri veya insanların temel haklar olarak anladığı şeyleri bastırmaya yönelik girişimleri düşünülebilir. Ancak vurguladığımız şey -ve burada tekrar vurgulamak istediğim şey- bunu bizim komünist bakış açımızdan ve proleter devrim ve nihayetinde komünizm amacımızla -yani ne başka bir şey için, ne de daha azı için- yapmamız gerektiğidir. Mesele şu ki, burjuva demokratik haklarını çiğnemeye ve burjuva demokratik haklarını kaldırmaya yönelik girişimleri engelleme zorunluluğunu üstlenip *kendimizi burjuva demokratikleştirmemeliyiz.*

Bunu ortaya koymanın bir yolu -uluslararası komünist hareketin tarihini ve özellikle de İkinci Dünya Savaşı'na giden koşullarda faşist tehlikeyle ilgili deneyimi bir referans noktası olarak almaktır- yani burjuva demokratik haklara yönelik engelleme ve ortadan kaldırma girişimlerini Dimitrov'un* durumuna düşmeden -esas hedefi burjuva demokrasisi biçimindeki burjuva düzenini muhafaza etmek olan faşizme karşı birleşik cephe inşa etmeye çalışmadan- yenmek zorunda olduğumuzdur.

Radikal söylem ve tavırları ile bilinen Jerry Rubin

Veya bu duruma yönelik söylenecek bir başka şey de, Jerry Rubin durumuna düşmememiz gerektiğidir. Bununla kastettiğim şey bir noktada, 60'lara dönersek, dönemin iyi tanınan asilerinden Jerry Rubin'in durumudur, ki kendisi Berkeley belediye başkanlığını da kovalamıştı. Jerry Rubin bir tür radikal alternatif aday olarak ortaya çıkmıştı ve onu bir keresinde Berkeley Cal Kampüs'ünde görmüştüm, şu şekilde haykırıyordu: *"Hey, belediye başkanlığı için yarışan hiçbir Demokrat olmadığını görüyorum, tek rakibim bir Cumhuriyetçi. Bu seçimi gerçekten de kazanabilirim!"* Evet, sonuçta seçimi kazanamadı. Ama bu işin önemsiz bir noktası. Buradaki temel ve esas nokta, kendisinin "kazanabilmek" için Demokratlara benzemesiydi. Dolayısıyla, bu durum sürecin karmaşıklığını ele alma zorluğunu özetlemenin de aslında bir başka yoludur (veya zorluğa yönelik başka bir metafordur). Bu durum, basmakalıp bir "komünist" karikatürü şeklinde değil, niçin ve nasıl komünistler gibi, yani gerçek komünistler gibi hareket etmemiz -ve düşünmemiz- gerektiğinin de bir başka boyutudur. Burjuva demokratik hakları -veya olası bir şekilde bütün burjuva demokratik biçim ve çerçeveyi- çiğnemeye ve ortadan kaldırmaya yönelik girişim ve bariz hareketlere karşı mücadeleye yalnızca katılmakla kalmayıp, gerçekte bu mücadeleye önderlik etmek ile *kendimizi burjuva demokratlaştırmamak* arasındaki çelişkiyi

daha başka nasıl ele alabiliriz? Bunu komünist perspektiften, proleter devrim ve nihayetinde komünizm hedefiyle -ne başka bir şey için, ne daha azı için- nasıl yapacağız?

Sadece acil anlamda değil, aynı zamanda burada olacak ve devrimci bir durumun gelişmesiyle ilgili olacak her şeyi göz önünde bulundurarak düşünmemiz gerekiyor, bu durum zamanı gelince bizim tüm karmaşıklığı ile ve doğru şekilde ele almak zorunda kalacağımız bir durum olacaktır.

***Not:** *Georgi Dimitrov, Komintern'in lideriydi (Lenin tarafından Sovyet Devriminin zaferinden kısa bir süre sonra kurulan ve uluslararası komünist harekette büyük bir rol oynayan Komünist Enternasyonal, İkinci Dünya Savaşı döneminde yürürlükten kalkmıştır). 1930'ların başlarında Hitler ve Nazilerin iktidarı alması ve konsolidasyonu sonrası Dimitrov bir tez öne sürdü ve Komintern tarafından benimsendi. Bu teze göre, diğer her şeyin tabi tutulması gereken esas görev faşizmin yenilmesiydi; bu durum komünistlerin amacının en azından belirli bir süre için kapitalist düzenin burjuva-demokratik biçimini savunmaya ve muhafaza etmeye indirgenmesini içeriyordu, yani kapitalizmin devrilmesi ve yerini proletaryanın yönetiminin ve sosyalizmin alması gündemden düşürülmüştü.*

Bireysellik, BSS ve “Acısız Gelişim” İllüzyonu

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı, komünizmin yeni sentezinin mimarı ve DKP ABD Başkanı Bob Avakian'ın en son konuşmalarından birini içermektedir. İlk kez 29 Temmuz 2019 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Bob Avakian'ın toplumda özellikle muhalif kitleler arasında bozucu etki yaratmaya devam eden “bireysellik” konusunu, “burjuva seçim düzeneğini” ve her tür reformist – liberal şemaların işleyiş mantığını somutlaştırdığı ayrıca ABD’de derinleşen faşizm tehdidine karşı gerçek kurtuluşun yolunu imlediği bu önemli konuşmanın Türkçe çevirisini takipçilerimize

aktarıyoruz. Makalenin asıl kaynağı için bkz: <https://revcom.us/a/606/bob-avakian-individualism-beb-and-the-illusion-of-painless-progress-en.html>

Görünen o ki -bütün bu “iyi huylu” veya kayıtsız bireyselliğin- *acısız gelişim illüzyonunu* ısrarla takip etmekle bağlantısı var. Eğer bazı şeyler insanları rahatsız ediyorsa -ve daha da ötesinde, kendi açılarından fedakarlık ihtimalini, gerekli olan fedakarlığı içeriyorsa- pek çok kişi o şeyden uzaklaşıyor. Önceden de belirttiğim üzere, gerçekliğe tıpkı bir “büfe” gibi veya tüketici gibi yaklaşma tutumu diye bir şey var ve bu durum şu şekilde kendini gösteriyor: *“Açıkçası bu durum beni rahatsız ediyor. O yüzden bunları bir kenara bırakıyorum. Hayır buna bakmak istemiyorum, çünkü rahatsız oluyorum.”*

Bunun çok daha iğrenç ve zorbaca biçimlerinden daha sonra bahsedeceğim. Ancak kısa bir giriş olması açısından *Yeni Komünizm* kitabında bahsettiğim bir olaya değineyim; birkaç yıl önce bazı kişiler *Çalınmış Yaşamlar* afişleriyle üniversite kampüslerine gitmişti, bunlar polis tarafından öldürülen kişilerin afişleriydi (hepsi değil ama onlarcası öldürülmüştü), daha sonra birisi gelip yakınmaya başladı: *“Ben bu afişleri sevmedim, beni güvensiz hissettiriyor.”* O dönem: *Vah canım, çok üzüldüm!* şeklinde yorum yapmıştım. Bu vah canım saçmalığını şimdilik bir kenara bırakalım ve afişte de belirgin bir parçasının temsil edildiği halk kitleleri üzerine ciddi şekilde bir konuşalım ve onların durumuna bir bakalım.

“Acısız gelişim” illüzyonunu ısrarla ve inatla takip etmenin en yaygın ve sorunlu biçimi, özellikle de kendilerini aydın olarak (veya ilerici veya “farkında” veya ne demek isterlerse o olsun) tanımlayan kişilerin, bizim çok doğru bir terimle ifade ettiğimiz gibi *“BSS – Burjuva Seçim Saçmalığı”* (İngilizcesi: *BEB – Bourgeois Electoral Bullshit*) – ve insanların kendilerini devamlı hakim sınıfların bir bölümünü

temsil eden Demokrat Parti ile sınırlandırması fenomenidir. Bunlar, benim *değişim olasılığını sınırlandıran unsurlar* olarak değerlendirdiğim şeydir – çünkü bu durum, siyasi angajman açısından nispeten güvenli olan şeyin tümünden yıpranmış halidir. Trump/Pence rejimi altında faşistlerin kendi iktidarlارlarını konsolide etme çabaları ve işlerin gidişatı düşünüldüğünde, bu durum gelecekte kendileri açısından pek de güvenli bir şey olmayabilir. Fakat şu an için nispeten acısız gözükmeştir. Aynı zamanda tamamen etkisizdir ve ihtiyaç duyulan herhangi bir değişikliği beraberinde getirmez, bunun yerine herhangi bir fedakarlıktan ve hatta gerçek bir rahatsızlıktan kaçınırken **bir şeyler yaptığını sanmanın** bir yoludur bu.

BSS'nin yanında bu durum, kitlelerin Trump/Pence faşizmi gerçeğiyle yüzleşmemeleri ve bu nedenle, bu faşizmin temsil ettiği gerçek tehlike ve potansiyel büyük dehşetlerle orantılı bir şekilde hareket etmemeleri şeklinde kendini göstermektedir.

Şimdi geriye dönüp, bunun çok önemli bir unsuru olarak önceden değindiğim bir şeye, Trump'ın seçilmesine -halk oyu ile değil, seçim kurulu ile seçilmesine- yani gerçek anlamda kölelik kapsamına bir bakalım: Trump'a oy verenler köleliği destekleyen türden insanlardır ve bu kişiler ABD'de kölelik zamanlarından bu yana aslında ortada bulunurlar. Bunlar Beyaz Saray'da beyaz üstünlenmecilerin bulunmasına razı olan, köleliği açıkça kabul eden, bunu meşrulaştıran veya rasyonalize eden türden insanlardır. Ve bu noktada, Ron Reagan'ın (evet, Ronald Reagan'ın başıboş oğlu, aynı zamanda, büyük ödölü olan arsız bir ateisttir) çok bilgilendirici olduğunu düşündüğüm bir yorumunu düşünüyordum, kendisi şöyle diyordu: Trump'ın çok analiz eden, fazlasıyla analiz eden "tabanı" kendisi her ne yaparsa yapsın onu desteklemeye devam edecektir, çünkü *Trump'ın nefret ettiği insanlardan onlar da nefret ediyor.*

İnsanların yaşadığı ekonomik zorluklarla ilgili bütün

şaşkınlıkların aksine, bu durum onların oy kullanmalarını rasyonelleştiriyor ve Trump'ı desteklemeye devam etmek için sık sık kullanılıyor, Ron Reagan'ın keskin bir şekilde belirttiği gibi Trump'ın "tabanının" da temelini bu durum oluşturuyor. Bu arada, tüm ana akım medyanın, CNN ve benzerlerinin Trump'ın "tabanı" terimini sürekli olarak nasıl kullandıklarına lütfen bir dikkat edin. "Taban" diyerek adeta nötr bir terimden bahsediyorlar. Oysa ki, bunlar bir avuç faşisttir, anlaştık mı? Ve bu edebikelamlarla ya da "temel" gibi nötr terimleri kullanarak, insanları Trump'ın ve onu destekleyenlerin gerçekte neyin temsil ettiğinden ve bunun neden olduğu gerçek tehlikenin derinliğini görmekten alıkoyuyorsunuz ve onları engelliyorsunuz. Ron Reagan'ın yorumu bu noktaya çok uygundur. Detaylı bir şekilde devam eder: LGBT bireylerden nefret ediyorlar, kadınlardan (bağımsız kadınlardan ve gerçekte tüm kadınlardan) nefret ediyorlar, Siyahilerden nefret ediyorlar, göçmenlerden nefret ediyorlar, Müslümanlardan nefret ediyorlar vb. Ve Trump da aynı insanlardan nefret ediyor.

Bu yüzden ne yaparsa yapsın, onu asla terk etmeyeceklerdir. Bu yüzden doğru bir şekilde biri kalkıp şu yorumu yapabilir: "New York'ta Beşinci Cadde'de birisini çekip vurabilirim ve nasılsa bu insanlar bana karşı gelmez".

Aynı zamanda, şu da açıkça söylenmelidir: Trump'ın savunduğu ve yaptığı her şeyden nefret ettiklerini söyleyen milyonlarca, on milyonlarca insan, bu kadar zaman sonra sokaklara çıkıp Trump/Pence rejiminin gitmesini talep eden sürekli bir seferberlik hareketinde yer almıyorlarsa, bu durum kendilerini açıkça bu faşist rejimin *işbirlikçisi* yapmaktadır, kitlesel hareketle bu rejimi göndermek yerine bu rejimi tolere etme suçuna kendilerini ortak etmektedir!

Paul Simon'dan aktarırsak: Daha da kötüsü, bu insanlar Demokrat Parti'den gelecek bir avuç mırıltı için direnişi heba ediyorlar.

Uzunca bir zaman geçti – ve halen zaman var, ancak bunun değişebilmesi için, kitlelerin nihayetinde sokaklara çıkması, sokaklarda kalması ve sağlam bir şekilde faşist rejimi göndermeye karar vermesi için pek fazla zaman da kalmadı!

Ve burada Trump'ın savunduğu her şeyden nefret eden, şiddet kullanmadan fakat sürekli eylemlerle Trump/Pence rejiminin gitmesi talebi etrafında **Refuse Fascism** ile harekete geçmeyi reddeden milyonlar, on milyonlar için bazı çok önemli sorular bulunuyor. Eğer şimdi Trump/Pence rejiminin gitmesi talebiyle sokaklara çıkmazsanız, peki Trump yeniden seçilince (halk oyunu kaybedip, muhtemelen yine seçim kurulu sayesinde seçilirse) o zaman ne yapacaksınız? Ve eğer Trump seçimleri kaybederse (seçim kuruluyla bile olsa), ancak bu kez de sonuçları kabul etmeyi reddederse ve halen bu ülkenin başkanı olduğu konusunda ısrarcı olursa, peki o zaman ne yapacaksınız?

Bununla birlikte, kendini “sol” gösteren bazı “ilerici” entelektüellerin tehlikeli naifliği meselesine de dikkat çekmek gerekiyor. Örneğin, bu sistemdeki insan haklarının - insan hakları, sivil haklar ve sivil özgürlükler- ihlal edilmesini ifşa etmede bazı iyi şeyler yapan Glenn Greenwald gibi biri, ne zaman Trump/Pence rejimi tarafından temsil edilen korkunç suçlar ve dehşetler ortaya çıkarsa, hızla şu tip şeyler söylüyor: *“Evet ama, peki ya Hillary Clinton, peki ya Demokratlar ve onların yaptıkları korkunç şeyler ne olacak?”* Bunlar doğrudur. Belirttiğimiz gibi: Demokrat Parti, insanlığa karşı işlenen büyük bir kitlesel savaş suçları makinesidir. Ve bunun ortaya konulması gerekiyor. Aynı zamanda, Cumhuriyetçi Parti'nin de faşist olduğunun belirtilmesi gerekiyor ve eğer bunun gerçek bir anlamı ve gerçek bir önemi olduğunu anlamıyorsanız – ve birileri bu faşistlerin zorbalıklarından ve dehşetlerinden bahsettiğinde hemen çıkıp *“Evet ama, peki ya Demokratlar ne olacak?”* diyorsanız, insanları burada işleyen gerçek dinamikleri ve gerçek tehlikeleri anlamamaları doğrultusunda bizzat yönlendiriyorsunuz demektir!

Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!

Mesela Slavoj Žižek gibi biri var. Raymond Lotta'nın makalesinde çok açık ve çok doğru belirtildiği gibi “Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!”

Slavoj Žižek, sıklıkla “komünist” pozları takınan, nüfuzu olan aptal bir felsefecidir ve kendisi İngiliz televizyonunda Donald Trump’a desteğini açıklamıştır. Žižek’e göre Trump’ın zaferi Cumhuriyetçilere ve Demokratlara “ne oldukları üzerine yeniden düşünmelerine” yardımcı olacak – ve bu durum “büyük bir uyanışa” vesile olacaktır. Yine Žižek’e göre Trump aslında faşizmi getirmeyecektir, endişelenmeye lüzum yoktur.

Lotta'nın özetle söylediği gibi: “Bu düşünce hatalı ve zehirlidir.” Ve Glenn Greenwald gibi insanların hatalı ve tehlikeli düşüncelerine benzemektedir. Glenn Greenwald’a benzer şekilde, bir kez daha faşizmin temsil ettiği şeyin gerçekliğini ve tehlikesini görmezden gelir, ve bir kez daha belirtmek gerekiyor ki, Demokrat Parti burjuva diktatörlüğünün bir aracıdır ve insanlığa karşı işlenen büyük suçların ve kitlesel savaş suçlarının bir makinesidir.

Bu tür yanlış düşünceler, görünüşe göre Rusların Trump kampanyası boyunca devam eden işlemlerine katkıda bulunan Julian Assange gibi biri tarafından da örneklenmektedir. Assange'ın (kendi sözleriyle) şöyle dediğini duyduk:

Belki bu olumsuz bir değişime yol açacak, belki de olumlu bir değişime yol açacak, ama en azından değişime yol açacak veya değişim olasılığını açık tutacaktır.

Peki ne tür bir değişime yol açacak? Ne tür bir değişime yol açacağı meselesinde agnostisizme veya cahilliğe yer yoktur. Evet, herhangi bir biçimde burjuva diktatörlüğü halk kitleleri için çok kötüdür, kitleler için çok baskıcı ve ezicidir ve

devirilmesi gerekir. Ancak, insanların her tür hakkını çiğneyen açık bir faşist diktatörlük, “belki olumlu bir değişim olur, belki de olumsuz bir değişim olur” kategorisinde yer alacak türden bir şey değildir.

Şimdi, özellikle Julian Assange’i keskin şekilde eleştirirken, ABD emperyalistlerinin zulmüne ve kendisinden intikam almaya yönelik girişimlerine karşı çıkılması gerekliliğini vurgulamak çok önemlidir, bunun Ruslarla bir ilgisi yoktur, fakat ezici bir biçimde bu sistemin canavarca suçlarını açığa vurmaktadır. Bu bağlamda, Berkeley Kaliforniya Üniversitesi Gazetecilik Yüksekokulu Dekanı ve gazetecilik profesörü Edward Wasserman’ın “*Julian Assange ve Zavallı İspiyoncular Devleti*” adlı ilginç bir makalesi vardı. (Bu makale, bu yıl 27 Nisan 2019 Cumartesi günü, *New York Times*’ta yayınlanmıştır.) Wasserman; siyasi ve kişisel açıdan ne kadar hatalı olsa da Julian Assange’nin WikiLeaks aracılığıyla “resmi sırların açıklanmasına olağanüstü olanak tanıdığını” belirtmektedir. Wasserman’ın dediği gibi, “Irak’ta ve Afganistan’da ABD’nin dahil olduğu sivillere yönelik savaş suçları, işkenceler ve zulüm” açığa çıkmıştır, bu nedenle ABD’nin hukuki arenada ve siyasi olarak kendisine saldırmasının nedeni budur. Bu boyut, bütün sınırlılıkları ve hatalarına rağmen insanların Assange’ın savunmasına katılmak zorunda olduğu noktadır. Ve Assange’yi savunmanın gerekliliği ve önemi, özellikle ABD hükümetinin politik/yasal zulmünden sonra, bu hükümetin (Trump/Pence faşist rejiminin önderliğinde) şu anda çok ciddi casusluk suçlamalarına dayandığı gerçeğiyle büyük ölçüde artmaktadır. Bu zulüm sürecinin yalnızca Assange için değil, aynı zamanda ABD emperyalizmi ve baskıcı kurumları tarafından sürekli olarak yürütülen savaş suçlarını ve insanlığa karşı diğer suçları ortaya çıkarmaya ve ifşa etmeye cesaret eden herkes için de korkunç etkileri olacaktır.

ABD hükümeti tarafından izlenen bu baskıcı hamlelere karşı çıkılması ve bu konuya önem verilmesi çok önemli olmakla birlikte; Assange, Glenn Greenwald ve Žižek gibi kişilerin

düşüncesinde somutlaşan bu görüş ve yaklaşımı eleştirmeye de büyük önem vermek gerekir. Burjuva (ya da “önde gelen”) politikacıların aralarındaki nüansları, farkları, hatta bunun kitlelere, insanlık kitlelerine olan sonuçlarına dair herhangi bir analiz yapmadan bunların hepsini “hepsi aynı” şeklinde gören düşünce – işte bu çok zararlıdır.

Bu aşamada, 1930’larda Hitler’in ve Nazilerin iktidara gelmesi sürecinde Alman komünistlerinin öne çıkardığı eleştirilere bakmaya değer. Slogan, Alman komünistlerine atfedilmişti: **“Nach Hitler, Uns,” (yani: “Hitler’den sonra, Biz”)**. Başka bir deyişle, aynı düşünce biçimi gündemdeydi – Hitler’in hükümeti yönetmesi aslında bir şeyleri sarsacak ve toplumda bir krize yol açacak, o zaman komünistlerin iktidara gelme şansı olacaktı. Bu, Hitler ve Naziler tarafından temsil edilenin ve bunun insanlık için korkunç sonuçlarının çok ciddi bir şekilde küçümsendiğini gösteriyordu. Evet, oradaki komünistlerin devrimci bir temelde bütün sisteme sürekli ve sıkı bir şekilde karşı çıkmaları gerekiyordu, ancak Hitler’in ve Nazilerin bu sistemin tüm dehşetlerinin özellikle sapkın ve aşırı bir temsili olduğunu, bunu aşırı biçimlerle gerçekleştirdiklerini kabul etmek çok önemli ve gerekliydi.

Bu nedenle, bunlarla ilgili olarak, bugün ABD’de Trump/Pence rejiminde vücut bulan faşizme muhalefetin inşa edilmesinde, *“Faşistler ve ‘Weimar Cumhuriyeti’nin Yıkımı... Ve Onu Neyin Değiştireceği”* ve *“Jerry Rubin Olmamak, Hatta Dimitrov Olmamak, Fakat Gerçek Bir Devrimci Komünist Olmak: KOMÜNİST PERSPEKTİFTEN TEMEL HAKLARIN SAVUNULMASI MÜCADELESİ”* gibi eserlerde ele alınan anlayışa dayanan ve bu süreçten çıkan bir bilimsel yaklaşıma ihtiyaç var (Bu makaleler revcom.us adresinde mevcuttur. Bob Avakian’ın Toplu Eserlerinin bir parçasıdır.)

Birkaç kez vurguladığım “Cumhuriyetçi Parti Faşisttir, Bununla Birlikte Demokrat Parti de Büyük Savaş Suçları ve İnsanlığa Karşı Suçların Makinesidir” sloganında yoğunlaşan şeyi öne sürüyoruz. Bu şeylerin her iki yönünün öneminin

vurgulanmasıdır: özellikle Trump/Pence rejimi ve Cumhuriyetçi Parti faşizminde bir bütün olarak temsil edilenlerin tanınması ve Demokrat Parti dahil tüm sistemin doğası ve büyük suçları ile bu sistemin işleminde rol alan ve uygulayıcısı olan herkesi belirtmektedir.

New York Times'ta (16 Temmuz 2019 Salı günü) yayınlanan "İrkçılık Dolaptan Çıkıyor" başlıklı makalesinde, Paul Krugman, yalnızca Donald Trump'ın değil, bir bütün olarak Cumhuriyetçi Parti'nin "uluduğuna" ve ırkçılığı açıkça ve kabaca ifade ettiklerine işaret ediyor. Krugman, Cumhuriyetçi Parti'nin her türlü karşı ırkçılık iddiasını düşürdüğüne değinerek bu makaleyi şöyle sonuçlandırıyor:

Cumhuriyetçilerin ırksal eşitliği desteklediğini iddia etmenin her zaman ikiyeüzlü olduğunu söylemek caziptir; ulumlardan açık bir ırkçılığa geçişi memnuniyetle karşılamayı cazip hale getiriyorlar. Ancak ikiyeüzlülük erdeme prim vermiyor, şu anda gördüğümüz şey, bu prime artık ihtiyaç duymayan bir partidir. Ve bu çok korkutucudur.

Krugman önemli bir noktaya parmak basıyor. Mesele yeterince ileri gitmemeleri ve özellikle de egemen sınıf partileri (Cumhuriyetçiler ve Demokratlar) arasındaki dar çelişki ve çatışma koşullarından kopmadıklarıdır. Bu baskıyı içine alan ve bu baskı olmadan var olamayan bir sistemin temsilcileri ve uygulayıcıları olarak hareket ederken, ırkçı baskı gibi öfkelerle karşı ikiyeüzlü olarak muhalif davranma tutumu bulunur; bu sadece Cumhuriyetçi Parti için geçerli değildir, aynı zamanda Demokrat Parti için de geçerlidir. Bu durumda yoğunlaşan, çok gerçek ve akut bir çelişkiyi tanıma ve doğru bir şekilde ele alma ihtiyacı bulunur: Bir yandan Cumhuriyetçi Parti kadar Demokrat Parti'nin de bir sistem partisi olduğu gerçeğini, kitlelere yönelik büyük suçları sürekli olarak işlediğini ve insanlığın geleceği için varoluşsal bir tehdit içerdiğini belirtmek gerekiyor; ve öte yandan, (yukarıda Krugman'ın makalesinden alıntı yapılanların ifadesine göre),

bu egemen sınıf partilerinden birinin (Cumhuriyetçilerin) açıkça doğrudan bir tehlike olduğu gerçeğini ve evet ırkçı, insanı ve çevreyi yağmalayan şeylerden başka bir şey olmadıkları iddiasını taşımak gerekiyor. Bu durum, her iki tarafın da aracısı olduğu bütün bu sisteme karşı çıkılması ve sürekli olarak bu sistemin kaldırılması stratejik hedefine doğru aktif bir şekilde çalışmanın, aynı zamanda, faşist Trump/Pence rejiminin ortaya koyduğu acil tehlikenin farkında olarak bu rejimin gitmesi talebi etrafında şiddet içermeyen, ancak sürekli bir seferberlik içinde kitleleri ileriye götürmek için acilen yapılacak çalışmalardaki temel stratejik bakış açısıdır!

Bu anlayışı, farklı açılardan ve bütün boyutlarıyla gerçekten tanımamak ve ona göre hareket etmemek; bireycilikle, özellikle de elverişsiz ve rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmeye istekli olmamakla veya gerekli olabilecek fedakarlıklara göre davranmak yerine “acısız ilerleme” illüzyonu arayışıyla oldukça ilgilidir.

Fark edilmesi gereken tüm nüanslar ve çelişkilerin özellikleriyle birlikte, bu önemli gerçek şu temel ve yoğunlaşmış ifade ile ortaya konabilir:

Demokrat Parti Çözümün Değil Sorunun Bir Parçasıdır.

Burada “Demokratların gerçekçi tek alternatif olduğu” konusunda ısrar eden herkese meydan okunması gerekiyor: revcom.us web sitesinde, tarihsel sırasıyla ve özetler şeklinde yer alan **“Amerikan Suçları”** yazı dizisi yer alıyor. ABD egemen sınıfının korkunç suçları, bu ülkenin başlangıcından itibaren ve şu ana dek Cumhuriyetçi ve Demokrat yönetimler altında gerçekleştirildi. İşte yapılması gereken: Gidin ve “Amerikan Suçları” yazı dizisini okuyun ve geri dönüp niçin Demokratlara destek olmanın iyi bir şey olduğunu açıklamaya çalışın.

Mevcut şartlar altında Demokrat Parti, diğer tüm suçlarının ve

bu sistemin sürdürülmesinde ve uygulanmasındaki özel rolünün yanı sıra, Trump/Pence rejiminin faşizmine karşı çıkmak için anlamlı bir şey yapmayı reddettiği için faşizmin aktif bir kolaylaştırıcısıdır. Bu, Demokrat Parti lideri Nancy Pelosi'nin (veya kendisine denildiği gibi Piglosi'nin) ısrarının etkisinde, görevden alınma işlemi bir kez daha gündemden düştü. Bazı insanlar hatırlamayabilir (veya unutmayı seçmiş olabilir) ve diğerleri bilmeyebilir, ancak 2005-2006 yıllarında, George W. Bush'u ülkeyi götürdüğü yoldan geri çekmek için büyük bir duyarlılık vardı. Irak'a saldıran ve istila eden, o ülkede büyük bir yıkıma ve ölümlere neden olan Colin Powell, Cheney ve Rumsfeld, Condoleezza Rice ve istihbarat ve tüm rejim tarafından kasıtlı ve sistematik olarak bilinçli bir şekilde üretilen sistematik yalanlar temelinde, Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu ve ABD'yi (ve ABD'nin "müttefiklerini" bu silahlarla tehdit ettiği konusunda yalan söylediler. Bu yalanlar, aslında, uluslararası savaş suçlusu olan ABD'nin Irak'a karşı saldırganlık savaşını sürdürmesinin rasyonelleşmesi içindi. George W. Bush'un görevden alınmasına yönelik büyük bir kitlesel düşünce vardı. Demokratlar, 2006 seçimlerinde her iki kongre evini de kontrol altına aldıklarında, Nancy Piglosi hemen görevden almanın masadan kalktığını söyledi. Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyor – ve bunu sadece bir birey olarak değil, Demokrat Parti'nin önderliğinin temsilcisi olarak da yapıyor. Sokak çetelerinden bir terim ödünç almak gerekirse, Demokrat Parti'nin "kaçakçıları" şöyle diyor: *"Trump'tan bahsetmemeliyiz, çünkü bu durum yalnızca ona hizmet eder; bizi etkilemek için böyle yönlendirme yapıyorlar."* Sanki Trump'ın etkilenmesi iyi bir şey değilmiş gibi... Piglosi ısrar ediyor: *"Buna düşmeyeceğiz, Trump'ı sorumlu tutacağız."* Yapma ya! Peki nasıl? Elinizdeki en güçlü araçlardan birini görevden almayı kullanmayı reddedip, bunlara karşı gerçekten anlamlı ne yapacağınızı sanıyorsunuz?

Geçen gün internette haber portallarının birinde bir yorumcu gördüm, kendisi (bir yandan saçma sapan şeyler derken) aslında

biraz bilgi veren ve önemli bir gözlem yapıyordu. Şöyle diyordu: “Yasalar kendilerini zorlamaz. Bir şey yapar ve onunla baş ederseniz, yasa anlamsızdır.” Evet, Piglosi senin “hesap verebilirliğin” (Trump’ı hesap verebilir göstermen) anlamsızdır, çünkü uygulamanız gereken ve bundan sorumlu olduğunuz en etkili araçları kullanmayı zaten reddediyorsunuz.

Şimdi, bazı insanlar bunun sadece Piglosi ve diğerleri tarafından yapıldığını söylüyorlar çünkü 2020 seçimleri akla geliyor ve Cumhuriyetçi Parti mühimmatını Trump’a karşı “bu bir cadı avı” olduğu konusunda ısrar etmiyorlar. Bu Demokratlar’ın ikinci bir değerlendirmesi olabilir, ancak Piglosi’yi dinlerseniz, bize anlaşmanın gerçekte ne olduğunu söylüyor. “Ülke” zaten çok derin ve yoğun bir şekilde bölünmemiş gibi, bu noktada Trump’ı ele geçirmenin ülkeyi daha da böleceğini söylüyor, tam da bu yüzden Trump gibi biri doğrudan seçiliyor.

Fakat gerçekte üç neden bulunuyor, ya da bunlara Piglosi ve diğerlerinin sahip olduğu “**üç korku**” diyebiliriz. Öncelikle **Trump ve Cumhuriyetçilerden korkuyorlar**, bu yüzden Trump ve Cumhuriyetçilerin yapabileceklerinin şartlarını belirlemelerine izin veriyorlar. Bunların “mantıkları” şöyle işliyor: *“Trump, onu suçlamaya çalıştığımızda geri teper, bu yüzden onu etkilemeye çalışmamalıyız.”* Bunu doğrudan söylemeseler bile, söylediklerinin asıl mantığıdır budur ve açıkça bunu ifade ederler. Bu yüzden Cumhuriyetçilerin gündemlerini takip ediyorlar, bu sistemin “normlarına” karşı koymalarını ve daha da agresif şekilde ezilmelerine neden olan koşulları belirlemelerine izin veriyorlar. Kendi burjuva “ilkelerince” bile, Demokratların, Cumhuriyetçilerin izin verdiklerine göre değil, Anayasalarında bulunanlara dayanarak hareket etmeleri gerekmektedir.

İkincisi, Trump ve Cumhuriyetçi Parti’den korkmakla birlikte, **yasaların gerçekten zorlamayacağı gerçeğinden korkuyorlar**. Trump’ı bir şekilde ele geçirirlerse, yalnızca onu etkilemekte başarılı olmayacaklarından, aslında Senato’da mahkum

edilmekten de korkuyorlar – Trump’ın kendilerine rest çekmesinden korkuyorlar: *“Siktirin gidin! Ben Başkanım. Sizin bu uygulamanızı tanımıyorum”* diyecektir çünkü. O zaman, neye ve kime başvurabilirler? Bu, bu ikinci noktanın diğer boyutunu gündeme getiriyor: **Trump’ın “tabanından” korkuyorlar.** Bu faşist güçlerden, Trump tarafından gittikçe daha şiddetli bir şekilde hareket etmek için cesaretlendirilen ve yönlendirilen bu “tabandan” korkuyorlar. Yani Piglosi ve diğerleri bundan korkuyor.

Fakat en azından buradaki “üçüncü korku”; ülkedeki bölünmenin **diğer tarafındaki insanlardan, Demokratlara oy verme eğiliminde olan insanlardan, özellikle de ezilen temel halk kitlelerinden korkuyorlar.** Temel kitlelerden ve diğerlerinden korkuyorlar. Trump ve Pence tarafından temsil edilenlere öfke duyan halktan korkuyorlar. Demokrat Parti’nin ve hizmet ettiği sistemin izin verebileceğinin dar sınırları içinde olmadığı sürece, bu insanların sokakta bulunmasını istemiyorlar. Ve bu insanların Trump’ın ardından giden faşistlere meydan okumasını istemiyorlar. Demek ki Piglosi ile gerçekte olan şey işte budur ve suçlamaya yönelik bir hamleye inatla karşı çıkarlar.

Ve sonrasında Cumhuriyetçi Parti’nin saldırgan faşist görevlilerinden birine, Iowa Kongre Üyesi Steve King’e gelelim. Son zamanlarda, bütün diğer çirkin açıklamalarının yanı sıra, Müslümanlar ve göçmenler hakkında açıkça ırkçı, kötümser ve kabaca aşağılayıcı ifadeler kullanan King, resmi kampanya sayfasında şu mesajı yayınladı:

Millet yeni bir iç savaş hakkında konuşmaya devam ediyor. Bir tarafta yaklaşık 8 trilyon mermi bulunurken, diğer taraf hangi tuvaleti kullanacağını dahi bilmiyor.

Şimdi, bu yorumda “çılgınca bir içgörü” olduğu söylenmelidir. Açıkçası, bu, trans bireylere olduğu kadar trans haklarını destekleyenlere yönelik alçakça bir saldırıdır. Yani bir yandan, bu çok çirkin bir ifadedir, tamamen gerici ve alçakça

bir ifadedir. Ancak bir yandan da gerçekliğe yönelik bir temsili ifade eder, çünkü insanlar trans bireylerin, eşcinsellerin, kadınların ve diğerlerinin haklarını haklı bir şekilde desteklerken, bunlar arasında hüküm süren kendiliğinden görünümle ilgili gerçek sınırlamalar ve sorunlar bulunmaktadır. “Kimlik” temelli çizgilerde belirli bir darlık vardır ve toplumda (ve dünyada) bir bütün olarak şekillenen daha büyük dinamikleri göz ardı etmek ya da yeterince dikkat etmemek gibi durumlar söz konusudur. Bir kez daha, insanlar etrafta kavga ederken ya da bu baskıya, ya da bu özel baskı, ayrımcılık ve önyargı örneğine karşı bir miktar direnç yükseltirken, Trump/Pence’de somutlaşan tüm saldırıya katlanmak için toplanmadıklarını görüyoruz. Bir bütün olarak, kendilerini “ilerici” veya “farkında” olarak kabul eden kişilerde, Amerikan şovenizmine yönelik gerçek bir kopuş yaşayamama sorunu bulunur ve bu ciddi bir sorundur. Bu ülkedeki burjuva düzeninin “normlarını” (ve bazılarında bu “medeniyeti restore etme” çağrısı içerirken) faşistler bu “normları” çiğnemeye ve yırtıp atmaya kararlılar.

Tüm bunlar, King’in ifadesinde bir tarafının 8 trilyon mermiye sahip olduğunu, diğer tarafın hangi tuvaleti kullanacağını bilmediği şeklinde ifade ediliyor. Bu durumda bir kez daha meselenin tuvalet kullanımı olmadığını belirtmek gerekir. Bu önemlidir. Fakat bu gelişme eğilimi şu an çok kötü bir şekilde tek taraflı bir iç savaşa doğru hareketin büyük bir resmini vermektedir ve eğer bu yörüngede işler devam ederse sonuç gerçekten feci olabilir.

Bu yüzden bu durum üzerine düşünmek için uyarıcıdır – ve sadece bu da değil, aynı zamanda insanların saldırıya uğradığı çeşitli yollarla ilgilenen ve büyük bir zulme karşı baskı altında yoğunlaşan, bu faşist güçlerin saldırısına karşı savaşmak için bir araya getirilmesi gereken insanlar açısından da eyleme yönelik ciddi bir teşviktir. Sadece burada değil, tüm dünyada ezenlerin süpürülmesi gerekiyor.

Şimdi, göz ardı edemeyeceğimiz bir başka unsur, King’in tarif

ettiği şeylerin çoğunun belirli bir şekilde, özellikle ilerici ya da sözde “uyanık” orta sınıf insanlara uygulanmasına rağmen, başka bir sorun var. Ve bu gerçek bir devrim için bir hareket inşa etmede radikal biçimde dönüştürülmesi gereken bir şeydir.

İşte burada, gerçek bir devrim inşa etmek ile bu faşist rejimin sürmesi arasındaki çok acil bir meseleye geliyoruz. [Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz](#)’in 2. bölümünden alınan aşağıdaki açıklamalar, konuyla son derece ilgilidir ve önemlidir:

Bu faşist rejime karşı mücadele ile devrimi inşa etme arasındaki ilişki “düz yol” ya da “tek yönlü sokak” şeklinde değildir: “İlk önce bu rejimi devirmek için kitlesel bir hareket inşa ediyoruz ve sonra dikkatimizi doğrudan devrim için çalışmaya yönlendiriyoruz” gibi bir durum yoktur. Hayır. İnsanları farklı bakış açılarından, genel olarak bu rejimin gitmesi talebi etrafında birleştirmek ve harekete geçirmek çok önemlidir. Ancak, bunu geniş ölçekte ve bu amacı yerine getirmek için daha fazla ve daha fazla sayıda insan ortaya çıkmazsa, bu hedefi yerine getirmek için gerekli olan kararlılığı göstermek daha zor olacaktır. Sadece bu rejime değil, bu rejimin doğası gereği derin ve belirleyici çelişkilerinin ortaya çıktığı bir sisteme, doğası gereği dayattığı dehşete sahip bir sisteme son vermek gereklidir. Bu sistemin kendisi ortadan kalkmazsa kitleler gereksiz yere acı çekmeye devam edecek. Daha fazla insan bilinçli olarak öne çıktığında ve devrim için aktif bir şekilde çalıştığında, gücü büyüttüğünde, bu devrimci gücün “moral üstünlüğü” artan sayıda insanı şu an iktidardaki faşist rejimi devirme noktasında güçlendirecektir, her ne kadar insanların pek çoğu devrime kazanılmayacak olsa da (ve belki de bazıları hiç kazanılmayacaktır) durum bu şekildedir.

İktidar Piramidi ve Tüm Bu Şeyi Alt Üst Edebilmek İçin Mücadele

***Editörün Notu:** Bu makale ilk kez Revolutionary Worker'ın 7 Mart 2004'e ait 1231. sayısında ve rwor.org'ta yayınlanmıştır. 25 Nisan 2004 tarihinde ise Revolutionary Worker'ın 1237. sayısı için yeniden basılmıştır. Seçimler, direniş ve devrim üzerine önemli vurgular barındıran ve güncelliğini koruyan bu dökümanın çevirisini okurlarımızla paylaşıyoruz. Dökümanın asıl kaynağı için bkz: <https://revcom.us/a/1237/ba-pyramid2.htm>*

Soru: *Önceki konuşmanızın bir kısmı Irak'a müdahalemiz, yoksul Iraklıların katledilmesi üzerineydi. Bu mevcut yönetimin seçimler amacıyla başka bir ülkede daha (bir "şer eksenii" ülkesinde) katliam yapması ihtimalini siz nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Başkan Avakian'ın Yanıtı: Evet, bana kalırsa bunu yapmaları mümkündür. Bir yandan bunlar kaçık kimselerdir. Ancak öte yandan yalnızca basit birer kaçık değildirler, stratejik düşünmeye çalışıyorlar, Bush'tan, ki kendisi stratejik ve uzun vadeli açıdan düşünmeyen biridir, daha akllı çalışan insanları olduğunu tahmin ediyorum. Pek çok kişi şöyle düşünüyor: "Irak'tan çekildiklerinde İran'a ve Kuzey Korey'e saldıracaklar." Gerçekte ise şu an biraz daha ölçülü hareket ediyorlar, çünkü aşırı yayılmak ve birden fazla şeyle uğraşmak istemiyorlar.

Kuzey Kore, nükleer silahları olsa da olmasa da onlar açısından gerçek bir problem, Güney Kore sınırında ağır silahları bulunuyor ve eğer saldırırlarsa, muhtemelen binlerce

Amerikan askerini ve muhtemelen yüz binlerce Güney Koreli'yi öldürecek büyük bir yaylım ateşi durumu yaşanabilir. Bu yüzden bu çelişki ile nasıl başa çıkacaklarını bulmak zorundalar. Düşüncesiz bir şekilde aynı anda her iki adımlarını da atamazlar. Ve benzer durum İran için de geçerli – İran'a girmek basit bir mesele değildir, on yıldan daha fazla bir süre zayıfladıkları Irak'tan sonra İran'a girmek daha karmaşık ve çok daha zordur. Bu yüzden nispeten kısa bir süre sonra bir başka savaş olasılığının gündemde olduğunu düşünmüyorum, seçimler olsa da stratejik olarak düşünmeye çalışıyorlar.

Aslında 2004 seçimleri için kendilerini konumlandırmaya çalıştıkları ana doğrultulardan biri, Kaliforniya eyaleti ile garip bir şekilde bağlantılıdır. Gray Davis hayranı olduğum veya onun görev yapmasını istediğim için değil bu. Kim takar onu! Ancak öte yandan, olan bitene yüzeysel şekilde değil, tüm bunların ötesinde bakmalıyız ve büyük resmi görebilmeliyiz. Ben, Bush'un etrafında gruplanan bu insanların kendilerini Kaliforniya'daki bu durumun çok ötesinde konumlandıklarını, 2004'te yapılacak seçimlerin bir parçası olarak, Kaliforniya eyaletini kontrol altına almaya çalıştıklarını düşünüyorum. Bush gitti ve yükselişe geçtiler, 2004 seçimleri için şimdiden 200 milyon dolarda ne oluyor? Yani gerçekten inanılmaz bir şey. Ve bence, göz önünde bulundurulması çok ciddi olan şeylerden biri de bu insanların Bush'un etrafında gruplanmış olmalarıdır -ki kendisi uzun süredir bu grupta olan kişiler açısından bir çeşit bostan korkuluğuydu- bunlar bu toplumda hükümet olacak herhangi insan grubunu tamamen gayrimeşru olarak değerlendirmektedirler. Clinton'a nasıl baktıkları ve nasıl davrandıkları bunu gösterir, artık hiçbir şekilde kendisi halk kahramanı değildir, aslında bu görüş kendisi başkanken de onların yaklaşımıydı. Bu toplumda, iktidarın çekirdeğinde bulunan kendileri dışındaki herkese bakış açıları bu şekildedir. Başka bir ülkeye gidip saldırmaları da, ki ben buna ihtimal vermiyorum, bu toplumda olan ve bakmamız gereken çok ciddi şeyler bulunuyor. Yapılması gereken şeyi eğer gerçekten yapacaksak, özellikle de yapmamız gereken türden bir

devrimi yapacaksa, basit şekilde düşünemeyiz. Bir süredir bu toplumda neyin inşa edildiğini görmeniz gerekiyor.

Piramit Modeli

Buna bir çeşit piramitmiş gibi bakmak faydalı olacaktır. Bu piramidin tepesinde, bu toplumu yöneten insanlar bulunur. Özellikle de, bir yanda Demokrat Parti, diğer yanda da Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilenler bulunur. Ve aralarında bir mücadele vardır. Bu çok açıktır. 2000 seçimlerini tekrar düşünün: bu seçimler, yakın dönemde gerçekleştiren en sıkıcı seçim olarak belleklerde yer alsa da, kampanya sırasında bir anda söyledikleri ve yaptıkları şeylerden dolayı, son derece yoğun ve ilginç bir şeye dönüşmüştür. Dolayısıyla bu iki partinin arasında çok keskin bir mücadele olduğunu görürsünüz. Ve bu tür bir piramit şemasına bakarsanız, bu piramidin tepesinde yönetici sınıf ve farklı siyasi temsilcileri bulunur (ki biraz fazla basitleştirilmiş olsa bile) bir tarafta Demokratlar ve öte yanda Cumhuriyetçilerdir. Ve onlarca yıldır Bush'un etrafında gruplandırılmış bu insanlar ve temsilciler çalışmalarlarıyla toplumdaki her şeyi hazırlamış durumdadırlar – buna bir altyapı da denilebilir – bu yapılanma toplumu kendisiyle birlikte tamamen farklı bir yöne, belirli bir noktada faşizan bir biçime yönlendirmektedir.

Bütün bu dinci köktenci şeye bir bakın. Bu toplumun, milyonlarca ama milyonlarca insanın, bütün bu “karmaşayla” ve modern bilimin tüm kompleks yapısıyla başedemeyen, düşünmekten korkan, bu toplumdaki karmaşıklara basit ve kesin yanıtlar isteyen insanın, bilinçli bir şekilde inşa etme girişimidir bu. Bütün bu dinci köktenci şey akılsızca bir mutlakçılık üzerine kuruludur, tıpkı tamponlara yapıştırılan çıkartmalardaki gibi, *“Tanrı buyurdu, ona inanıyorum, o herşeyi düzenler”* Elbette önceden de bahsettiğim gibi, *“tanrının buyurduğu”* şey, bu gerici yönetici insanların tanrının buyurduğunu söylediği şey -yalnızca basit şekilde

İncil’de bulunan bir şey değildir- bunlar esas olarak insanlar tarafından yazılmıştır ve bugün hayatta olan bu insanlar İncil’in ne anlama geldiği anlatmaktadırlar. İşin aslı, bu “otoriteler” İncil’de kendileri için rahatsız hissettiren kısımları yok sayarlar. Örneğin ailelerine vuran, onlara saygı göstermeyen veya isyan eden çocukların infaz edilmesi gerektiği şeklinde bir programla ortaya çıkmak istemezler. Çünkü böyle bir durum kendilerini kaçık manyaklar olarak gösterecektir. Fakat İncil’de yazanlara birebir şekilde inanıyorsanız, o zaman bunu da savunmanız gerekir.

Şimdi bu kişilerin insanları nasıl düşüncesiz milislere çevirdiklerine yönelik başka bir örneğe daha bakalım. Hristiyan köktenci güçleri örgütleyen ve “yetiştiren” egemen sınıfların temsilcisi olan bilinçli siyasetçilerin gerçek bir problemi vardır, çünkü yıllardır, çok uzun yıllardır bu köktenci hareketlerde “İsa’nın katilleri Yahudilerdir” düşüncesi doğrultusunda bir eğitim verilmiştir. “İsa’nın katilleri” şeklinde bir tanımlama yapılır. Hristiyan köktenci inançtan öğreneceğimiz şey budur: *İsa’yı çarmıha gerenler Yahudilerdir.* Dolayısıyla, bu durum onları Yahudilerden nefret eden kaçıklar yapar. Ancak bir mesele vardır. Görüyorsunuz, bunun tepesinde olan insanlar -bu işin bilinçsiz ayakçı askerleri değil tepedeki komutanları, yani Falweller, Pat Robertsonlar, toplumun ve hükümetin en üst katmanları ile bağlantısı olan tüm bu kişiler- bu emperyalist sistemin ve egemen sınıfların belirli bir bölümünün stratejik memurlarıdır. Ve bu egemen sınıflar açısından, İsrail devletinin bu dünyada yapmak istedikleri her şeyde son derece önemli ve stratejik bir konumu bulunmaktadır.

Dolayısıyla Hristiyan faşistler için büyük bir çelişki bulunur: İsrail devleti Yahudi bir devlettir ve bunlar Yahudileri “İsa’nın katilleri” olarak ilan ederler ve Hristiyan köktenci hareketler buna rağmen düşüncesizce İsrail devletini savunur. Bunu nasıl yapabilirsiniz ki? Evet, sizin yaptığınız şey şudur: İnsanlara gidip İncil’deki “Vahiy”

Kitabına göre İsrail devletinin yaratılması ve varlığının İsa'nın "ikinci gelişine" yönelik çok önemli bir adım olduğunu anlatıyorsunuz. Bu nedenle de, "ikinci geliş" doğrultusunda eğer İsrail yıkılırsa bunun İsa'nın güçlerini gerileteceğini ve Şeytan'ın (veya Deccal'in) güçlerini ilerleteceğini söylüyorsunuz. Bundan dolayı her ne pahasına olursa olsun İsrail devleti savunulmalı sonucuna varıyorsunuz. Bu insanların bu hale gelmesinin nedeni budur.

Şimdi, bunlar onlarca yıldır bu şekilde çalışıyorlar. Yalnızca bu geniş hareketi yaratıp örgütlemiyorlar, aynı zamanda kadro formasyonları denilebilecek -siyasi yapıları ve "Vaat Koruyucuları" şeklindeki siyasi memurları organize ediyorlar. "Vaat Koruyucuları" faşist köktenci dini bir organizasyondur bunlar yalnızca kadınları eşlerine itaat etmeye çağırmazlar, oluşturulan yapılanmalar ile bu mesajı ve programı yaşamlarının her alanına; işlerine, çocuklarının beyzbol takımlarına ve geri kalan herşeye taşımaya çalışırlar. Bunu onlarca yıldır yapıyorlar ve inşa ediyorlar. Dolayısıyla bunlar bir çeşit faşizan kitle hareketidir, bu toplum içinde örgütlenmiş kadrolara, siyasi memurlarından oluşan örgütlü yapılanmalara sahiptirler.

Ve bu onlar için çok önemliyken, daha da önemli bir şey bulunur. Amerikan ordusunun komuta yapısında ağırlıklı bir etkileri bulunur. Örneğin, *Making The Corps.* adlı bir kitap var. Deniz piyadeleri hakkında yazılmıştır, bu kitapta Deniz Kuvvetleri'ndeki kişilerin temel eğitimi anlatılır. Ve bu kitapta ortaya çıkan şeylerden biri de ABD silahlı kuvvetlerinin komuta yapısının nasıl "siyasallaştırıldığıdır" (burjuva gerici anlamıyla). ABD ordusunun büyük ilkelerinden biri her zaman siyasi bir ordu, siyasi bir güç olmadıkları şeklindeydi. Yani politikada yer almazlar, Anayasada belirtilen emir komuta zincirini desteklerler, siyasete karışmazlar ve belirli bir ideolojik duruşa sahip değildirler... Fakat son birkaç on yıl boyunca, ordunun subayları arasında Hristiyan sağcı köktencilerin artan bir etkisi oldu.

Dolayısıyla fazlasıyla ideolojik olan askeri subaylar kolordusu, toplumdaki aşırı sağcı faşizan bir programı ve hareketi belirlemektedir.

Öyleyse, tüm bu resme bakarak neler eklendiğini görelim ve ardından şunu düşünelim: Demokratlar -egemen sınıf içindeki kendi konumları açısından- tüm bunlara niçin karşı koymak zorunda olsunlar ki?

İşte piramit buradadır, buradaki Cumhuriyetçiler (sağda olanlar), dini manyakların ve köktenci aptalların sağcı sosyal tabanına inerler. Peki, 2000 seçimlerinden sonraki bütün olan biteni ve Florida'daki diğer şeylerle uğraşılırken mevcut durumu bir hatırlayalım. Florida'da bir bölgede seçmenlerin oylarının sayıldığı bir nokta vardı, ve bir grup memur -yani Cumhuriyetçi kongre destekçisi- oraya gittiler ve insanları korkutarak orayı ele geçirdiler. Şimdi, bu başlı başına önemliydi ancak aynı zamanda söz konusu olaydan çok daha büyük bir şeyin simgesiydi. Sembolik olan şey, bu güçlerin, ihtiyaç duyduklarını düşündüklerinde oluşturdukları bu faşist güç biçimini devreye alma konusunda oldukça istekli olmaları ve bunu tümüyle harekete geçirmek ve yaymak için kararlı olmalarıdır.

Öte yandan, bu piramidin tepesinde "sol" olarak adlandırılan Demokratlar bulunur. Piramidin diğer tarafında bulunan Demokratların seslendiği insanlar kimlerdir? İlerici şeyleri savunan herkes ve bu toplumda baskı gören insanlardır. Demokratlar için rollerinin büyük bir kısmı, bütün bu insanları burjuva – ana akım seçim süreci içinde sınırlandırılmış şekilde tutmak, bu çerçeveden kaydıklarında veya bu çerçeveyi kırarak ayrıldıklarında onları yeniden bunun içinde tutabilmektir. Tabanda olan bu insanlar seçimlerde olanlara her zaman yabancılaştırmış ve öfkeli durumdadır, ve önceden de bahsettiğim gibi, "küçük insanlardan", yoksul insanlardan ve ayrımcılık yapılan insanlardan bahseden Demokrat Parti tarafından her zaman ihanete uğramışlardır. Bazen de "baskı" kelimesini bile kullanırlar. Ancak her zaman

insanları satarlar – çünkü bu insanların çıkarlarını temsil etmezler. Sistemin ve egemen sınıfın çıkarlarını temsil ederler. Bununla birlikte, her zaman ezilen, yabancılaşıp ve öfkeli insanları seçimlere dahil etme çabalarının belirli bir rolü bulunmaktadır. Bilirsiniz: **“Gelin gelin, içeri gelin – bu iş sandığınız kadar da kötü bir şey değil, siz de oy verebilirsiniz, sorun yok merak etmeyin.”** Oynadıkları esas rollerden biri işte budur. Ancak onlarla ilgili bir durum daha bulunur ki, o da kendileri için oy veren halkı sokağa çağırmaktan çok korkmalarıdır. Dünyada yapmak isteyecekleri son şey bu halk kitlelerini sokağa protestoya veya inşa edilen bu sağ kanat güçlere karşı savaşıma çağırmaktır. Dolayısıyla şu anda bu ülkede var olan durum -niteliksel olarak çok daha baskıcı ve hatta faşist bir burjuva egemenliği biçimine doğru giden gerçekten tehlikeli bir durumdur Ancak bu durum, oldukça keskin çelişkisi bulunan ve iki taraflı bir şeydir. Bunu anlamalıyız. İşler çok daha sağa doğru hareket etmektedir. Demokratlar bir yandan cılız itirazlarını bir nebze arttırmakta öte yandan “sol kanattaki” konumlarından çok daha sağa doğru ilerlemektedirler.

Demokratlar kendilerini her zaman “makul merkez”, Anayasayı ve Anayasal düzeni koruyanlar olarak lanse ederler ve bu da faşizan bir yönde daha da ileriye doğru gider. Toplumda olan biten şeyler keskinleşmektedir, on milyonlarca insan işlerin gittiği doğrultudan nefret ediyor. Bunu seçim sonrasındaki vaziyette de gördük, bunu Irak savaşı döneminde de gördük. Ve bu kesinlikle öyle olmasına rağmen yalnızca bir Irak savaşı meselesi de değildir.

Milyonlarca, milyonlarca ve milyonlarca insan Bush tarafından temsil edilen her şeyden ve bu grubun tuttuğu istikametten derin ve viseral şekilde nefret etmektedir. Ve olan ilginç şeylerden biri, Demokratların oynadığı rol nedeniyle, yabancılaşıp ve öfkeli insanlar için artık herhangi bir alternatif sunma durumlarının bulunmaması ve felç olmalarıdır.

Irak savaşına karşı yapılan gösterilerin bu kadar büyük

olmasının nedenlerinden biri, insanların başka seçeneklerinin olmadığını hissetmeleridir. Demokratlar onlara alternatif sunmayı reddetmiştir. Eğer 2002'deki seçimlere dönersek, kongre seçimleri dönemi, Demokrat parti açısından Bush'un savaşa girme sürecindeki bütün eylemlerine karşı çıkmak için gerçekten de mükemmel bir zamandı, kendilerine oy vermeyi bırakmış kitleden büyük bir katılım sağlayabilirlerdi. İnsanlar karşı dursunlar diye adeta Demokratlara yalvarıyorlardı, ancak işaret ettiğim tüm nedenlerden dolayı vaziyete bakıp şöyle dediler: "Bakın, Bush'un programını sevmeyebiliriz, ancak eğer vaziyet kötüleşir, her şey kötü giderse bu bizimle onlar arasındaki bir mücadele olacaktır, bütün kaçık insanlarını sokağa dökebilirler, ordunun büyük kısmını yanlarına alırlar. Kim bizim yanımızda olacak ki – güvenerek çağırabileceğimiz kim var?"

Dolayısıyla bu durum, bir şeyler yapılması gerektiğini düşünen, özellikle de Irak savaşına karşı olan muazzam bir kitle hareketinin savaş başlamadan önce büyük oranda felç olmasına neden oldu. İnsanlar Demokrat Parti liderlerine birşeyler yapsınlar diye bakıyordu, ancak bunlar hiçbir şey yapmıyordu, bu durum karşısında insanlar güçlü bir şekilde "her ne olursa kendimiz devam etmeliyiz" şeklinde hissettiler.

Bu kendi başına önemli bir şeydir, fakat aynı zamanda devrim açısından da olumlu bir potansiyel bulunduğunu gösterir. Şu anda devrimin eşiğinde olduğumuzu söylemiyorum, yalnızca yola bakıyorum ve potansiyeli görüyorum, devrimci bir duruma yol açan şeylerden biri, milyonlarca ve milyonlarca insanın bir şeylerin dayanılmaz olduğunu hissetmesidir. Toplumun en üstündeki bazı liderlerin bu konuda bir şeyler yapmalarına öncülük etmelerini istiyorlar, ancak bu liderler bu pozisyonunda değillerdir ve bu süreçte onlara önderlik etmek istemiyorlar – peki kime yöneliyorlar? Bir şeyler yapmaya istekli ve kendilerini bir yere götürmeye kararlı olan insanlara. Yani bu oldukça tehlikeli bir durumdur; fakat aynı durum – ya da çelişkinin diğer tarafı – şu anda mücadele için

ve süreçler geliştikçe devrim için çok olumlu bir potansiyele sahiptir.

Bu oyunu seçimlerle nasıl yürüttüklerini bir düşünün. Bütün bu gezici sirk ekibi buralardaydı, ülke genelinde konuşma turuna çıkan Demokrat Parti adaylarını gördünüz. Ve ilginç bir şekilde, Time dergisinde Al Sharpton hakkında söylenen bir şey vardı ve Sharpton'un özünde meşru olmayan bir aday olduğu söyleniyordu – başkan olma şansının bulunmadığı ve Tawana Brawley davası ile komik bir geçmişi olduğu türünden şeyler söylendi.

Demokrat Parti adayı toplantıları yapıldığında Howard Dean haricinde, insanlardan en iyi tepkiyi alan kişinin Sharpton olduğunu çünkü bu kişilerin en azından halkın şu günlerde derin şekilde hissettiği şeylere en azından değiniyormuş gibi yaptıkları söylendi, tuhaf değil mi? Sharpton'un niyeti ne olursa olsun, böylesi insanların ve hatta Howard Dean'in nesnel rolü, Demokratların kendilerine ihanet ettiğini hisseden, yabancılaştıran ve öfkeli olan herkesi kendilerine ve alana geri çekmekti: "Geri dönün, çünkü ön seçimler yaklaşıyor – adayınıza oy verin, sizin için de bir yer var." Peki sonrasında ne olur? Adayınız kazanmaz ve adaylığı alamaz fakat ardından sizin için bir sonraki adımları da hazırdır. Şimdi bu doğrultuda şöyle derler: "İyi de yeniden Bush mu seçilsin istiyorsun?" Tamam, adayınız oraya giremedi, bu yüzden aday olarak Sikkafalı Gephardtımızı (Dick Gephardt) size verelim, sonuçta Bush'tan daha iyi öyle değil mi?"

Sonrasında felç olursunuz, çünkü efektif hiçbir şey yapamayacağınız bir arenaya geri çekilmişsinizdir. Bu süreç, muazzam bir mücadeleyi ve kelimenin tam anlamıyla olan bitenden derin bir şekilde nefret eden on milyonlarca insandan oluşacak devasa bir gövdeyi gerektirecektir. İnsanlar geri çekilecekler mi, yoksa giderek artan bir şekilde direnişe mi girecekler?

Şimdi bu durum, bir sonraki seçimde oy kullanıp kullanmamanız

üzerine bir ara hat çekilip çekilmemesi gerektiği anlamına gelmiyor. Bu aptalca olurdu. Birçok, birçok ama birçok insan Demokratlara oy verecek -Demokratların hiçbir halt yapamayacağını bilen insanlar da olacak- ve bu insanları daha iyi bir yöne taşımak için bir şeyler yapmalıyız. Onlarla bütün yönlerde olan karşıtlıkları ve derin öfkeleri temelinde birleşmeli ve onları ilerletmek zorundayız, çünkü bu durum Demokratların hiçbir şekilde ayağa kalkıp tüm bunlara karşı mücadele etmeyi aslında temsil etmediğini de kanıtlamış olacaktır. Bu nedenle, bu şeylere nasıl yaklaştığımızla ilgili belli bir incelik, belirli bir olgunluk, belirli bir esneklik ve belirli bir çok yönlülük geliştirmeliyiz. Belli bir diyalektik -çelişkileri ve nasıl hareket ettiklerini ve nasıl geliştiklerini tanımak- şu anda büyük bir etkisi olacak ve gerçekten devrime yol açabilecek bir hareket biçimi oluşturmak için gereklidir.

Derin sınıfsal bölünmeler ve toplumsal eşitsizliklerle belirlenmiş bir dünyada, demokrasinin sınıfsal yapısından ve hangi sınıfa hizmet ettiğinden bahsetmeden, “demokrasi” hakkında konuşmak anlamsız ve çok daha kötü bir şeydir. Toplamlar sınıflara bölündüğü müddetçe, “herkes için demokrasi” diye bir şey olamaz: bir sınıf veya bir başkası hükmedecek, çıkarlarına ve hedeflerine hizmet eden bir tür demokrasiyi savunacak ve onu destekleyecektir. **Mesele şudur: hangi sınıf yönetecek ve hangi sınıfın egemenliği ve demokrasi sistemi, sömürü, baskı ve eşitsizliğe tekabül eden ilişkileri ve sınıfsal ayrımları gerçekten ortadan kaldırmaya hizmet edecektir?**